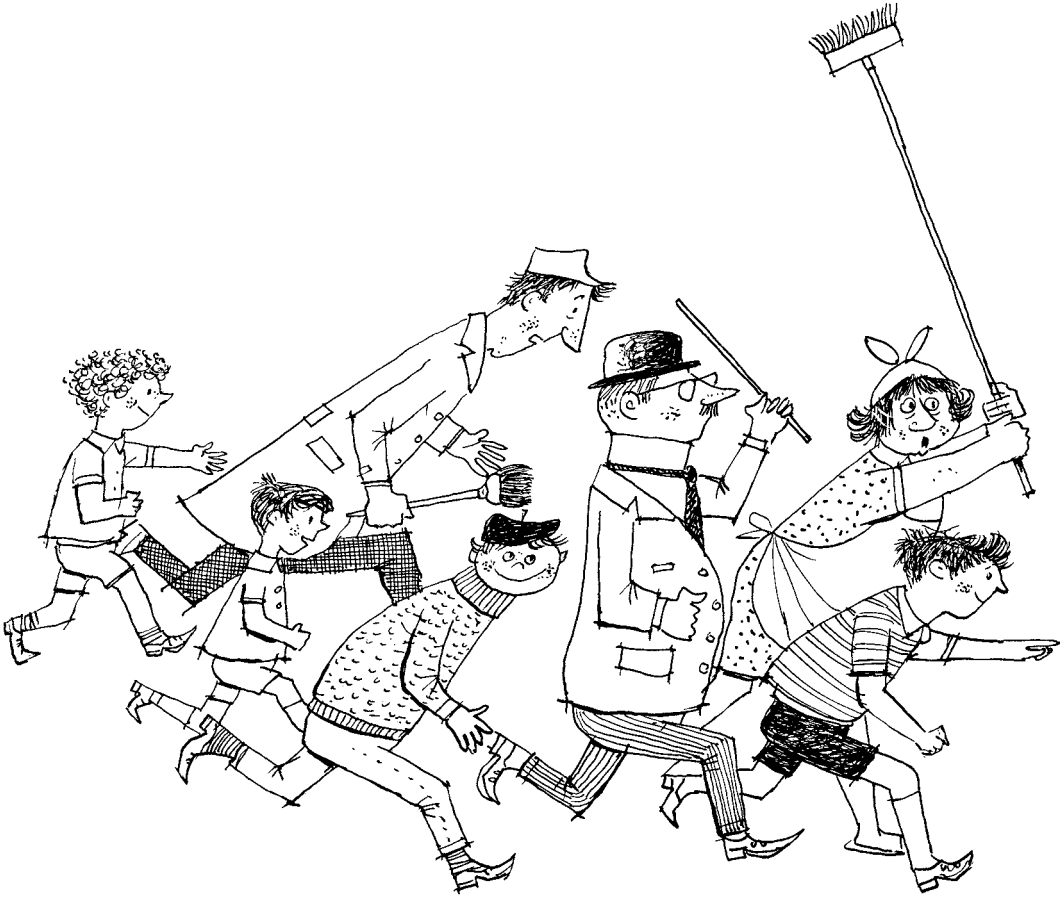

Malé Strašidýlko

Otfried Preußler

 GRADA®

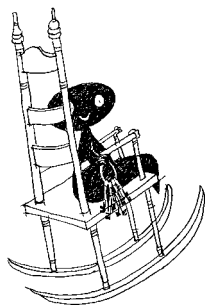
Otfried Preußler

Malé strašidýlko

Ilustrace F. J. Tripp

Grada Publishing

Otfried Preußler

Malé strašidylko

Ilustrace F. J. Tripp

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu **Das kleine Gespenst**
vydaného nakladatelstvím Thienemann Verlag Stuttgart
© by Thienemann Verlag (Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart/Wien

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5672. publikaci

Překlad Lucie Frolíková
Jazyková úprava Gabriela Janů
Sazba Eva Hradiláková
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Počet stran 136
První vydání, Praha 2014
Náklad 2000 výtisků
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

Translation © Grada Publishing, a.s., 2014

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

ISBN 978-80-247-5208-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9472-3 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9473-0 (ve formátu EPUB)

Neškodné malé strašidýlko

Na hradě Soví skála už odpradáвна přebývalo malé strašidýlko. Bylo jedním z oněch malých neškodných nočních strašidel, která nikomu nic zlého nedělají, jen zlobí ostatní.

Přes den spalo v těžké, železem pobité truhlici z dubového dřeva, stojící v podkroví, pěkně schované za jedním z tlustých komínů. Nikdo neměl ani tušení, že by truhlice mohla patřit nějakému strašidlu.

Teprve v noci, když v městečku Soví Hora, ležícím na úpatí hradu, odbíjely radniční hodiny půlnoc,

se malé strašidýlko probouzelo. Přesně s dvanáctým odbitím otevřelo oči, narovnal se a protáhlo. Potom mezi starými dopisy a listinami, jež mu sloužily jako polštář, vystrachalo svazek třinácti klíčů, který nosilo neustále u sebe, mávlo s ním směrem ke stropu truhly – a v tom okamžiku se víko pohybovalo a truhlice se otevřela.

Pak mohlo malé strašidýlko vylézt z truhly ven. Vždycky přitom hlavou zavadilo o nějakou pavučinku, neboť do této odlehle části podkroví už léta nikdo nevkročil, takže byla skrz naskrz opředena samými pavučinami a strašlivě zaprášená. Dokonce i pavučiny byly plné prachu! Jakmile se jich strašidýlko jen dotklo, snesla se z nich pořádná sprška.

„Hepčí!“

Pokaždé když malé strašidýlko vylézalo z truhly a narazilo do pavučin, dostal se mu do nosu prach a muselo kýchnout. Několikrát se oklepalo, aby se úplně probudilo. Poté proplulo kolem komína a vydalo se na svou pŕlnoční obchůzku.

Stejně jako všechna strašidla ani malé strašidýlko nic nevážilo. Bylo nadýchané a lehoučké jako

proužek mlhy. Jaké štěstí, že na obchůzku nikdy nevyráželo bez svého svazku třinácti klíčů! I ten nejslabší vánek by ho jinak mohl strhnout s sebou a odvádět bůhví kam.

To ovšem nebyl jediný důvod, proč malé strašidýlko nosilo svazek klíčů neustále s sebou. Stačilo totiž, aby jím ve vzduchu zamávalo, a hned se mu na cestě otevíraly všechny dveře a brány! A otevíraly se dočista samy, ať byly zamčené, zavřené na závoru, zabouchnuté či jen přivřené. Stejně tomu bylo i s truhlicemi, skříněmi, komodami a obrovskými kufry, ba i s dvířky u kamen a všelijakými přihrádkami, střešními vikýři, sklepními okénky či pastičkami na myši. Jediné mávnutí klíči a všechny se otevřely, při druhém mávnutí se opět zavřely.

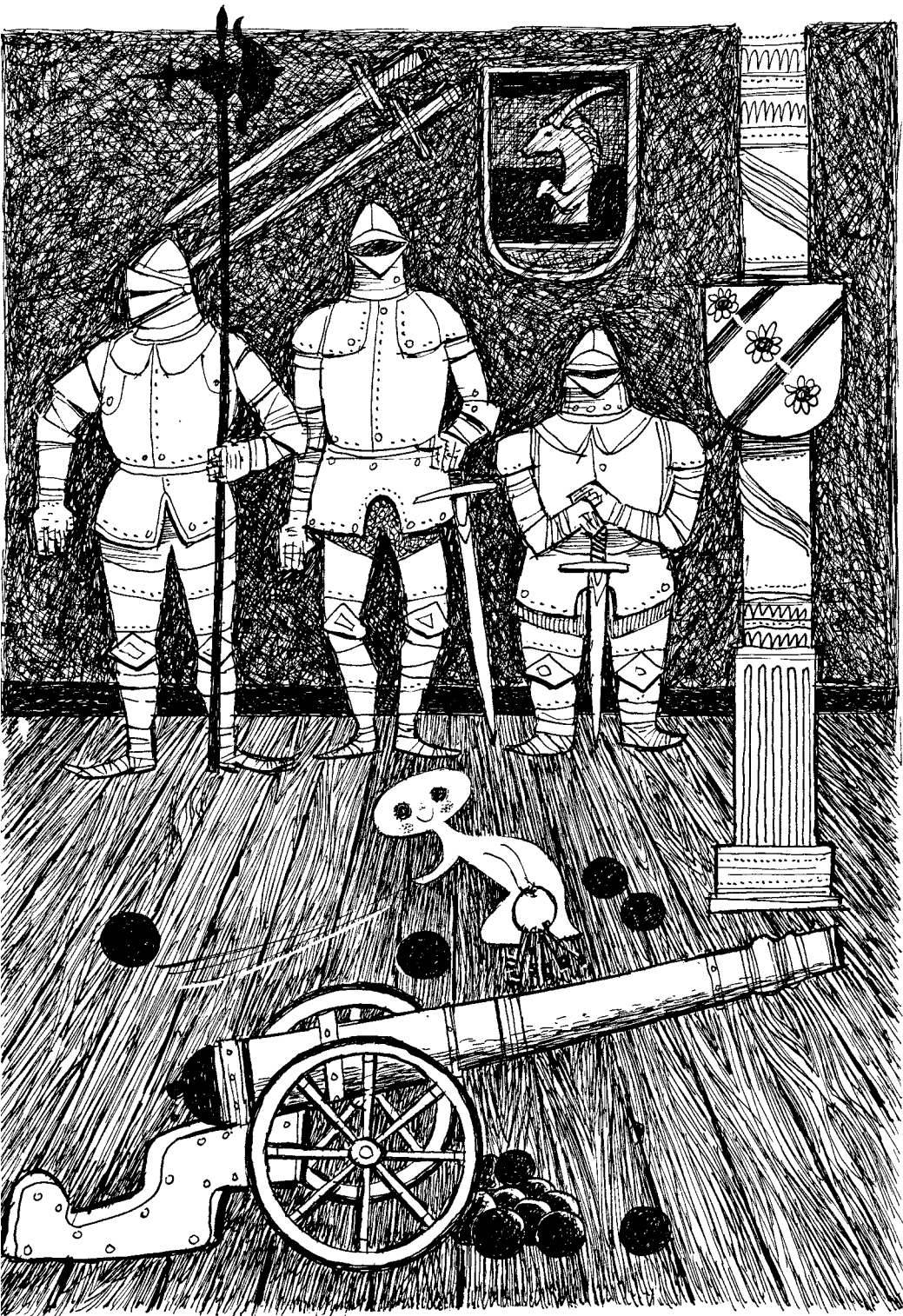
Malé strašidýlko bylo za svazek klíčů moc rádo. „Bez něj,“ říkalo si někdy, „by byl život o mnoho složitější...“

Za špatného počasí trávilo malé strašidýlko hodinu duchů povětšinou v prostorách hradního muzea mezi starými obrazy a brněními, děly a kopími, šavlemi a jezdeckými pistolemi. Bavilo jej, když mohlo

pomocí klíčů otvírat a opět zavírat rytířská hledí, kutálet po podlaze sem a tam kamenné dělové koule, až pěkně rachotily, a občas, když mělo zrovna chuť, rozprávělo v rytířském sále s pány a dámami na zlatě orámovaných obrazech.

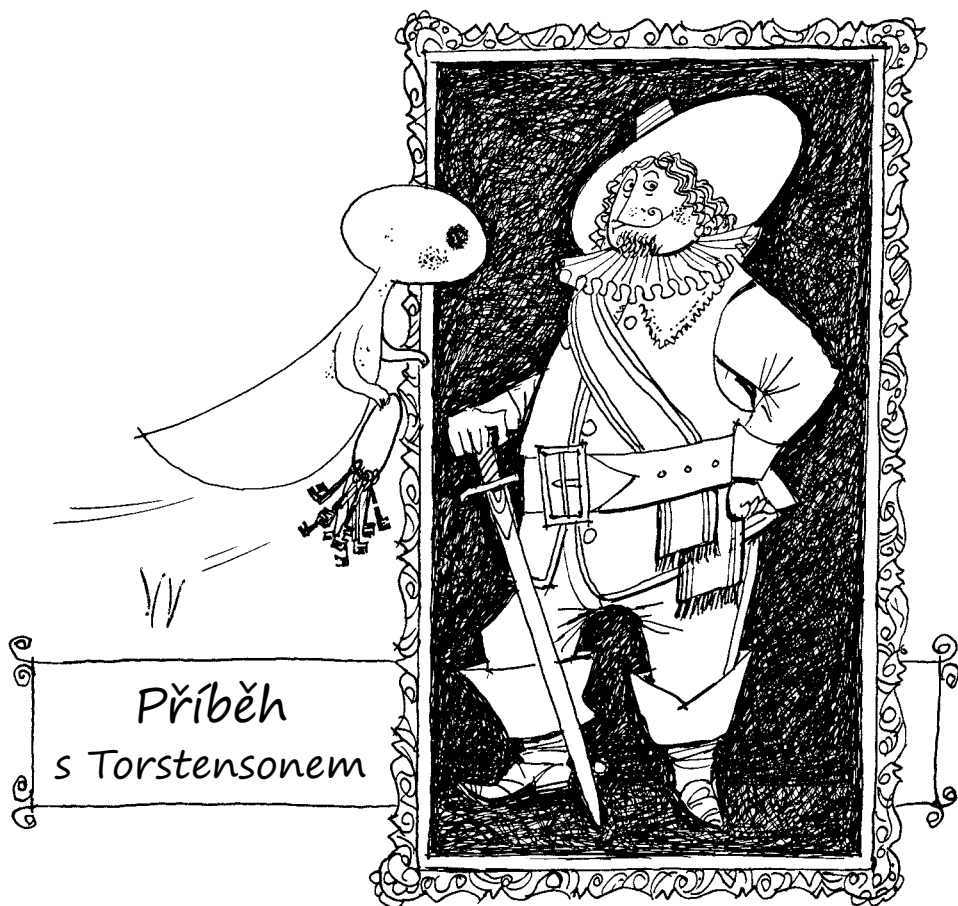
„Dobrý večer, drahý příteli,“ řeklo například, když stálo před podobiznou hraběte Georga Kazimíra, který žil zhruba před pěti sty padesáti lety a byl poněkud neotesaný. „Vzpomínáš si na onu říjnovou noc, kdy ses se svými kumpány vsadil, že mě vlastníma rukama chytíš a vyhodíš z okna? Musím říci, že jsi mě svou sázkou pořádně rozzlobil! Nesmíš mi tedy mít za zlé, že jsem ti pak pořádně nahnalo strach. Jenže – musel jsi proto hned vyskočit z okna, a ještě k tomu, když bylo ve třetím patře? Sice jsi naštěstí hladce přistál v bahnitém hradním příkopu, ale určitě uznáš, že to mohlo dopadnout mnohem hůře...“

Nebo se uklonilo před obrazem překrásné falcové hraběnky Ženovevy Alžběty Barbary, které před více než čtyřmi sty lety pomohlo znovu najít vzácné zlaté náušnice, jež jí oknem odnesla straka.

A nebo se postavilo před vypasného tlouštíka s rudým krouceným knírem a krajkovým límcem přes koženou vestu, což nebyl nikdo jiný než obávaný švédský generál Torsten Torstenson. Před třemi sty dvaceti pěti lety obléhal hrad Soví skála a přilehlé městečko, avšak už po pár dnech tábor opět sbalil a s nepořízenou se svými vojáky odtáhl.

„Nuže, generále?“ zasmálo se malé strašidýlko, zatímco hledělo na Torstensonovu podobiznu. „Obávám se, že v učených kruzích si lidé dodnes lámou hlavu nad tím, co vás tenkrát přimělo k tak spěšnému odchodu... Nemusíte se bát, generále, nechám si to pro sebe. Nanejvýš to jednoho dne povím sově Bertě, ta má pro podobné historiky slabost. Nicméně – vám to nijak neuškodí, řeklo bych.“

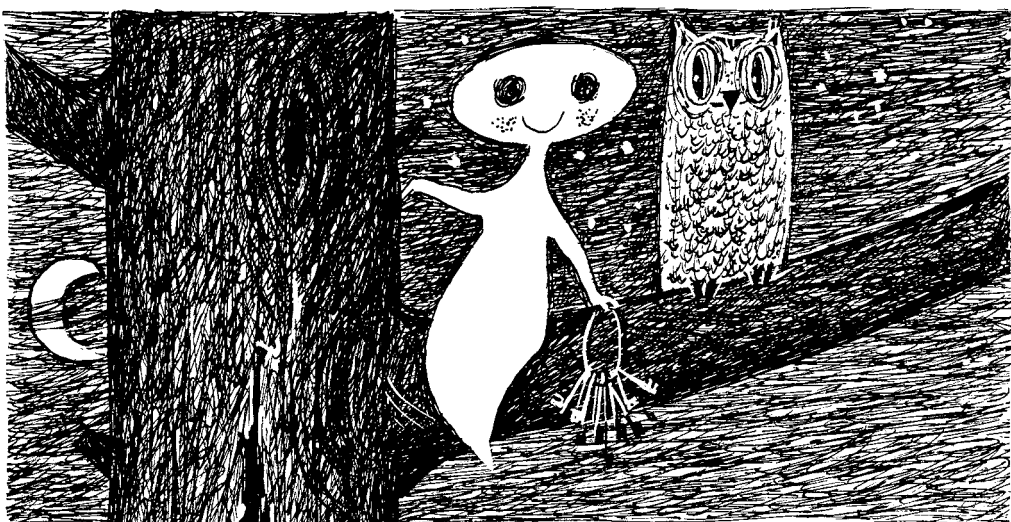
Pokud to počasí jen trochu dovolilo, vydávalo se malé strašidylko z podkroví přímou čarou ze zámku ven. Ach, jak lahodně chutnal noční vzduch, jak lehce a volně se pod širým nebem dýchalo!

Ze všeho nejraději mělo malé strašidylko noci, za kterých svítil měsíc.

Poskakovat vysoko na stříbrných zdech z jednoho cimbuří na druhé v záři měsíčních paprsků, ve které se zdálo bělejší než obláček sněhového prachu – ano, to bylo báječné! Tehdy se malé strašidýlko cítilo tak dobře a šťastně, že se samo před sebou muselo bez přestání chichotat: „Hi-hi-hi-hiii! Jak krásně je na hradě Soví skála, když svítí měsíc! Hi-hi-hi-hiiiiii!“

Někdy si malé strašidýlko hrálo s netopýry, kteří v noci vylétali ze svých skrýší a poletovali kolem hradních věží, jindy pozorovalo myši a krysy, jak lezou sklepními okénky ven a zase zpátky, a někdy naslouchalo kočičím koncertům či třeba holýma rukama chytalo třepetajícího se nočního motýla.

Nejraději ale malé strašidýlko navštěvovalo svou starou přítelkyni, sovu Bertu. Sídčila ve vykotlaném dubu na nejzazším konci hradu tam, kde se skalní stěna ostře svažovala k řece. Sova Berta měla z každé návštěvy malého strašidýlka velkou radost. I ona přes den spala a probouzela se teprve kolem půlnoci. Byla velmi stará a moudrá a potrpěla si na nutné zdvořilosti. Dokonce i malé strašidýlko jí muselo

vykat, což však jejich přátelství nikterak neškodilo.

Malé strašidýlko se obvykle posadilo na větev vedle sovy Berty a pak z dlouhé chvíle jeden druhému vyprávěly příběhy: dlouhé i krátké, staré i nové, příběhy pro zasmání i příběhy k pláči nebo zamyšlení, zkrátka podle toho, jak je zrovna napadaly.

?

Jedné noci, když malé strašidýlko zase jednou sedělo na rozeklaném dubu, prohlásila sova Berta: „Chtělo jste mi, pokud si správně vzpomínám, jednoho dne vyprávět historku s oním švédským generálem. Jak jen se jmenoval, Borstensohn?“

„Torstenson,“ odpovědělo malé strašidýlko. „Torsten Torstenson.“

„A jak to s ním tedy bylo?“

„Ach, to bylo opravdu nesmírně legrační, víte. Dnes je tomu tři sta dvacet čtyři – ne, počkejte, tři sta dvacet pět let. Příští měsíc, 27. července, tomu bude přesně tři sta dvacet pět let. Toho roku se Torstenson se svými Švédy dostal až sem. Pěšáci, dělostřelba i jízda, tisíce a tisíce vojáků a oficírů. Rozbili kolem hradu a městečka tábor a jali se hloubit spojovací zákopy a budovat opevnění. A pak samozřejmě vyvezli ta svá zatracená děla a začali na hrad a město střílet.“

„Počítám, že to nebylo příliš příjemné,“ pravila sova Berta.

„Příliš příjemné?“ řeklo malé strašidýlko. „Bylo to naprosto příšerné! Burácelo a práskalo to celý den

a půlku noci. Já naštěstí netrpím na lehký spánek, mě hned tak něco z míry nevyvede. Ale tenkrát to bylo k nevydržení, to vám povídám! To neustálé hřmění kanónů a ty rány a hroucení zdí, když je tre-fila koule! Půl týdne jsem ten pekelný kravál vydr-želo, ale pak mi došla trpělivost!“

„A mohlo jste proti tomu něco dělat?“ zeptala se sova Berta.

„Jistěže ano! Vzalo jsem si na paškál toho Torsten-sona. Hned následující noci jsem se za ním vypravi-lo rovnou do generálského stanu, abych mu sdělilo svůj názor.“

„Cožpak před stanem nestála stráž?“

„Že se ptáte! Poručík s dvaceti muži, nebo řek-něme možná pětadvaceti. Chtěli mě zadržet, a tak do mě píchali šavlemi a bodáky a poručík dokonce vytáhl pistoli a vystřelil. Ale však víte, šavle ani bo-dáky mě nemůžou poranit a kulky mi nijak neuško-dí, to všechno mnou prostě proletí stejně jako skr-ze kouř nebo mlhu. Nedokázali mi nijak zabránit, abych nevletělo přímo ke generálovi.“

„A co se stalo uvnitř?“ otázala se sova.

„Pěkně jsem tomu Torstensonovi zatopilo. ‚Je-li ti život milý,‘ vyhržovalo jsem mu, máchalo přitom pažemi a děsivě syčelo, ‚je-li ti život milý, okamžitě ukonči obléhání a nadobro se svými vojáky zmiz!‘“

„A co na to pan generál?“

„Stál tam bosky v krajkované noční košili a jektal zubama, jak strašlivě se bál. Pak přede mnou padl

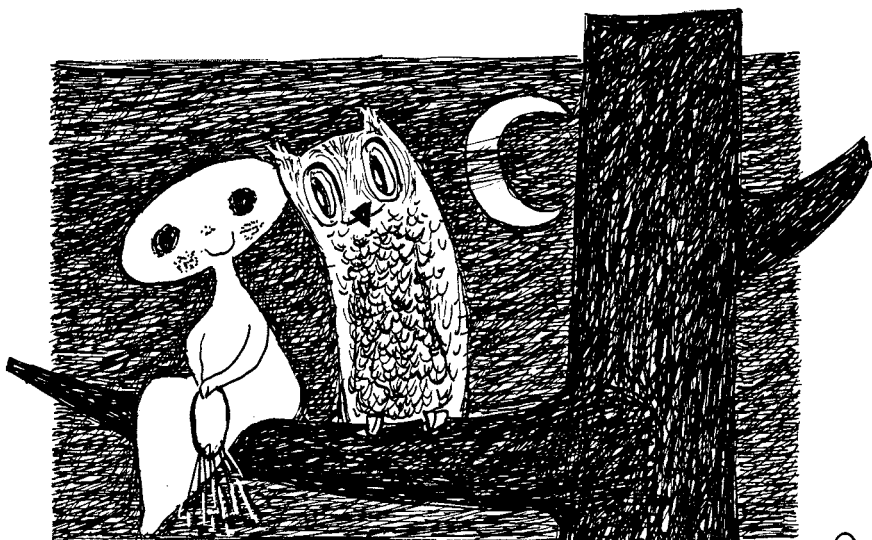
na kolena a žadonil o milost. ‚Ušetři mne!‘ volal, ‚ušetři mne a já udělám vše, oč žádáš!‘ Popadlo jsem ho za límec a trošku s ním zatřáslo. ‚To tedy doufám!‘ odpovědělo jsem. ‚Zítř ráno odtud odtáhneš! A ať tě ani nenapadne se sem ještě někdy vracet, rozuměls? Ať tě to ani nenapadne!‘ “

„Hrome! – A Torstenson?“

„Torstenson poslechl. Následujícího rána, 27. července, se svou armádou odtáhl. Pelášili odsud hlava nehlava, jízda, dělostřelci i pěšáci, Torstenson s žezlem polního generála jako první.“

„A skutečně už se nikdy neobjevil?“ chtěla vědět sova.

„Skutečně už nikdy,“ odpovědělo malé strašidýlko a zachichotalo se.

*O denním světle,
prosím, nemluvme*

Příběh malého strašidýlka o proslulém švédském generálovi Torstensonovi byl u konce. Oba přátelé chvíli dál mlčky seděli na větvi a dívali se dolů do údolí: na řeku, třpytící se ve svitu měsíce, a na střechy a věžičky městečka Soví Hora s jejich lomenými štíty, arkýři, komíny a větrnými kohouty. Počítali poslední dosud planoucí světla a přihlíželi, kterak jedno po druhém zhasínají: tu jedno, tam druhé.

Malé strašidýlko z hradu Soví skála si zhluboka povzdychlo.

„Škoda,“ řeklo, „že řeku a městečko vidím jen v noci, když svítí měsíc, a nikdy za denního světla.“

Sova Berta opovržlivě zamručela: „O denním světle, prosím, nemluvme,“ žádala, „už při pouhém jeho vyslovení mě bolí oči! Měsíční svit je podle mého názoru jasný dost, o jasnější světlo nestojím!“

„I přesto!“ namítlo malé strašidýlko. „I přesto bych někdy chtělo zažít svět ve dne, jen jednou jedinkrát! Jen abych vidělo ten rozdíl. Myslím, že by to pro mě bylo velmi poučné... A velmi vzrušující...“

„Pf!“ zvolala rozhořčeně sova. „Jak jen jste jako rozumné malé strašidlo přišlo na takové podivné přání?! Věřte mi, drahý příteli, já si jednou za denního světla vyletěla a stačilo mi to jednou provždy!“

Malé strašidýlko nastražilo uši.

„O tom nic nevím, to mi musíte vyprávět, paní sovo! Nejlépe hned teď!“

Sova se načepýřila, narovнала si uši a oklepalala se. Zdálo se, že tento příběh pro ni není snadné vyprávět.

„Bylo to,“ začala, „za časů mého mládí. Tehdy jsem si tu a tam vyletěla do odlehlejšího okolí Soví skály, částečně na lov, částečně ze zvědavosti. Jednoho dne se stalo, že jsem se zmýlila v čase – a představte si: najednou jsem si všimla, že se rozednívá! Jen si to představte! Na Soví skálu to bylo nejméně sedm mil. Jestlipak tam stihnu doletět dříve, než vyjde slunce? Letěla jsem, co mi křídla stačila, ale slunce bylo rychlejší. Překvapilo mě zhruba v půli cesty. Musela jsem okamžitě zavřít oči, protože mě jeho ostré paprsky oslepovaly... Víte, jaké to je, když musíte letět a přitom nic nevidíte?“

„Dokážu si to zhruba představit,“ řeklo malé strašidýlko.

„Ó, kdepak!“ zvolala sova Berta. „Nikdo, kdo to sám nezažil, si to neumí představit. Věřte mi, bylo to otřesné. Ale to nejotřesnější mělo teprve přijít!“

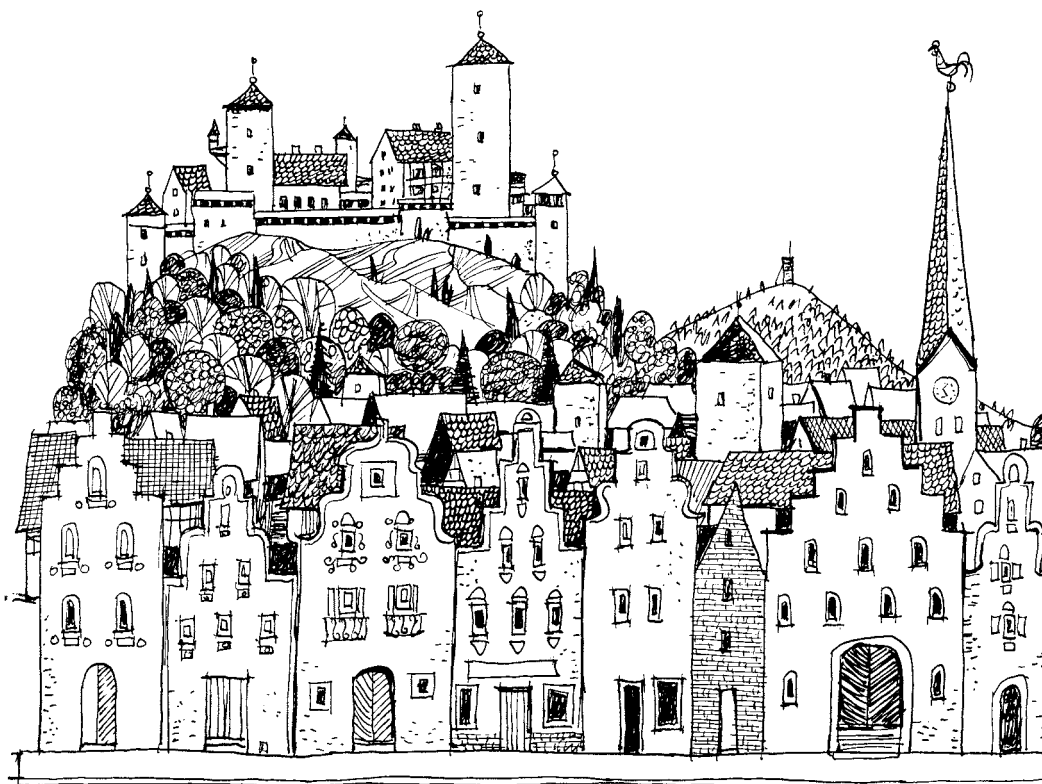
V tomto okamžiku považovala sova Berta za vhodné udělat malou pauzu – jednak kvůli tomu, aby si odkašlala, a také kvůli tomu, aby vystupňovala napětí. Malé strašidýlko neklidně rejdlilo na dubové větvi sem a tam.

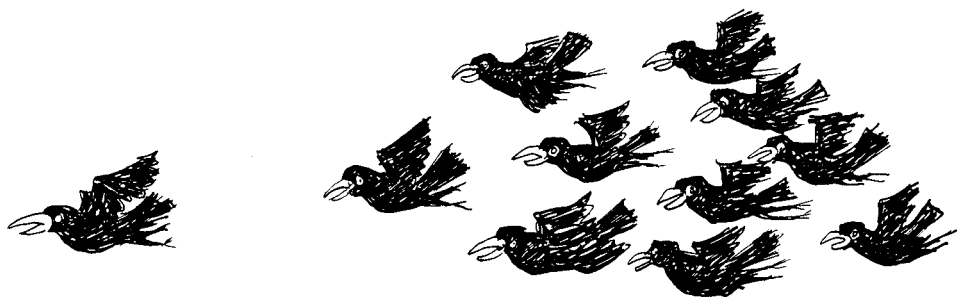

„A co bylo to nejotřesnější?“ zeptalo se.

„Havrani,“ řekla sova Berta. „Znenadání jsem zaslechla krákorání. Muselo to být celé hejno, třicet až čtyřicet chraplavých křiklounů. Ty potvory mě zahlédly a poznaly, že jsem slepá a bezmocná. Náhle se to všude kolem mě třepetalo a ti lotři mi z největší

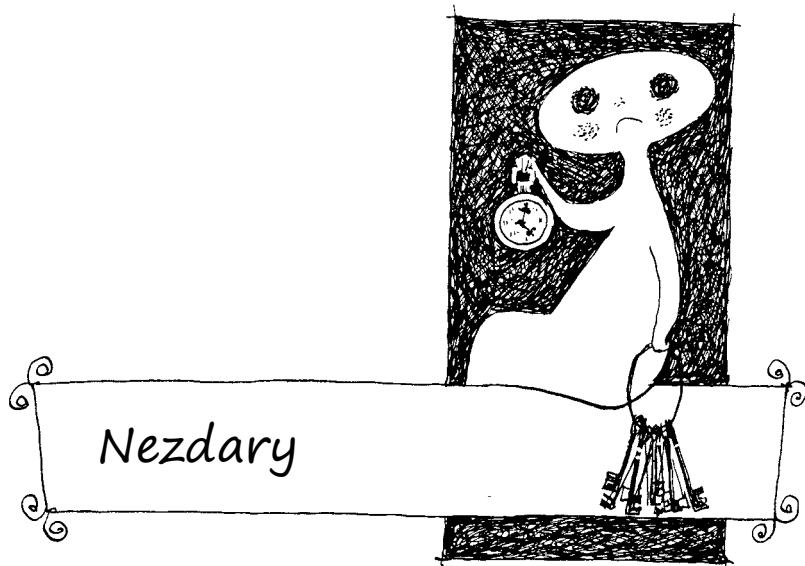
blízkosti přímo do uší krákorali ty nejstrašlivější nadávky, co jsem kdy slyšela. Ale to ještě nebylo vše! Jeden z havranů sebral odvahu, a když prolétal kolem mne, seknul po mně zobákem. Nemohla jsem se bránit. Ostatní to viděli – a hned se na mě zobáky a drápy vrhli, takže jsem myslela, že je každým

okamžikem po mně. Bylo to příšerné, milý příteli, hotové peklo! Jak jsem i přesto dokázala doletět domů, sama nevím. Do doupěte jsem dorazila více mrtvá než živá. Tady jsem byla před krákorajícím hejnem v bezpečí, ale neptejte se, jak jsem vypadala! Zle, milý příteli, moc zle!“

Sova máchla křídly, jako by ze sebe chtěla vzpomínku na ono nešťastné ráno setřást.

„A proto,“ uzavřela svůj příběh, „jsem se zapřísáhla, že si už navždy budu dávat dobrý pozor, abych byla za svítání doma. Noční stvoření jako jsme my zkrátka nejsou na denní světlo stavěná. Ani vy ne, drahý příteli, obzvláště vy ne!“

V následujících dnech malé strašidylko čím dál častěji a stále více trápilo přání vidět svět za denního světla. Ať si sova Berta říká, co chce!

„Myslím, že se mi tak moc nemůže stát,“ říkalo si. „V nejhorším případě mám přece svazek klíčů, kterým se mohu bránit. A kromě toho jsem nezranitelné. Co by se mi tedy mohlo stát?“

Takovéto myšlenky nepřicházejí nazdařbůh. Jedné z posledních červnových nocí to došlo tak daleko, že se malé strašidylko rozhodlo své přání uskutečnit. Co je k tomu třeba udělat, mu bylo naprosto jasné:

„Na konci hodiny duchů nesmím jít jako obvykle spát, ale musím zůstat vzhůru do té doby, než se rozední. To je vše.“

Pokaždé když se blížil konec hodiny duchů, bylo malé strašidýlko k smrti unavené. I toho dne krátce před jednou hodinou pocítilo neodolatelnou touhu zívát a zároveň zpozorovalo, jak mu začíná těžknout hlava a tělo. Posadilo se tedy na okraj dubové truhly (jistota je jistota) a předsevzalo si: „Nevzdávej se, malé strašidýlko! Hlavně se nevzdávej!“

Jenže co zmůže takové malé strašidýlko proti přírodě? Když radniční zvon odbíjel jednu hodinu, ucítilo malé strašidýlko, jak se mu motá hlava. Na vteřinu muselo zavřít oči – a když je opět otevřelo, všechno kolem vířilo: komín, měsíc před vikýřovým okénkem, pavučiny i střešní trámy. Všechno se točilo a točilo – až už malé strašidýlko nevědělo, kde je nahoře a kde dole. Tehdy ztratilo rovnováhu, převrátilo se nazad do své truhlice a na místě usnulo.

Spalo do následující půlnoci, a když se probudilo, bylo zklamané a zlobilo se. Zlobilo se na sebe. Ale tak snadno se své naděje nehodlalo vzdát.

„Dnes to třeba vyjde líp,“ říkalo si. „Každopádně to hned vyzkouším znovu!“

Jenže druhý pokus se vyvedl stejně jako první a i při třetím nemělo malé strašidýlko se svým plánem zůstat vzhůru štěstí.

„Kdybych jen vědělo, jak na to!“ pomyslelo si čtvrtou noc.

Té noci bylo špatné počasí. Na střechu bubnoval déšť, v komínu skučel vítr, v okapech klokotala voda. Mrzuté malé strašidýlko se vydalo do hradního muzea. Georg Kazimír a ostatní hrabata a rytíři na něj posměšně shlíželi ze zlatých rámů (alespoň tak to malému strašidýlku připadalo) a generál Torstenson nasadil výraz, jako by chtěl v příštím okamžiku propuknout v bouřlivý smích.

„To mi ještě scházelo, abyste se mi smáli!“ zlobilo se malé strašidýlko.

Chystalo se ke generálovi se všemi těmi hrabaty a rytíři obrátit zády, když tu v jedné ze skleněných vitrín zahlédlo zlaté hodinky: Torstensonův kapesní budík, který tehdy při svém ukvapeném odchodu ztratil a který později všemi možnými cestami

dorazil jako suvenýr do hradního muzea. Malé strašidýlko si už dříve s hodinkami občas hrálo, takže vědělo, jak se s nimi zachází. V hlavě mu uzrál nový plán.

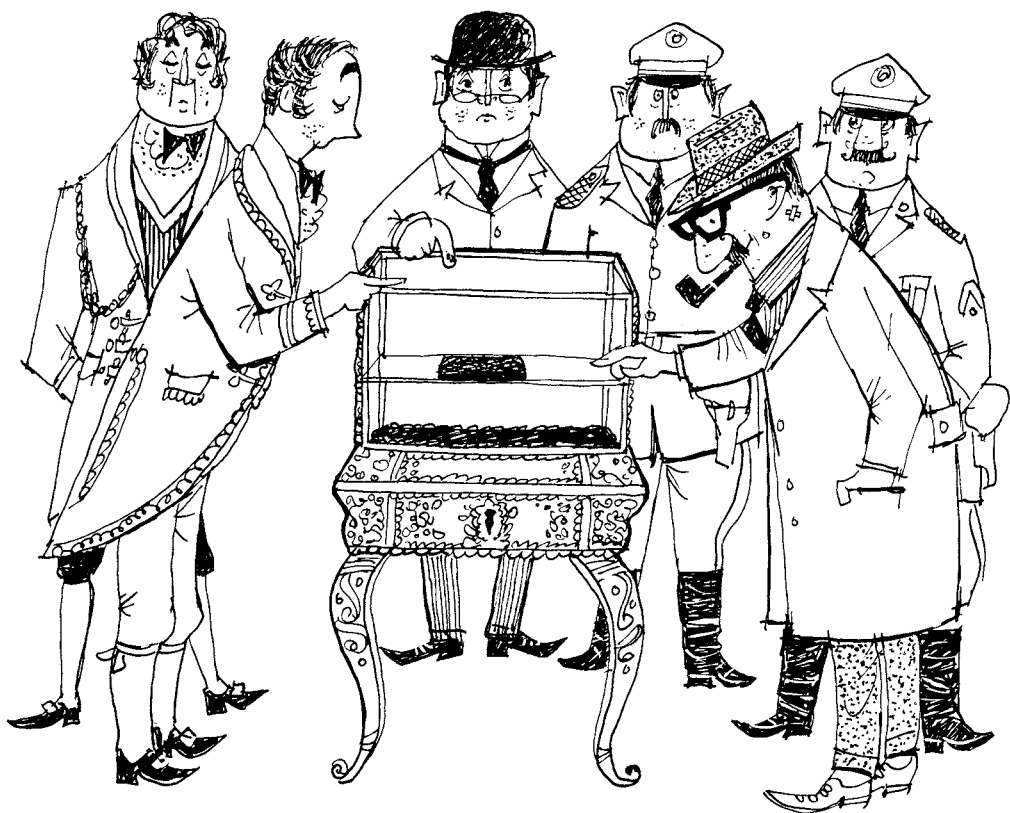
„Doufám, že nebudeš nic namítat, milý Torstenson, když si trošku vypůjčím tvůj kapesní budík,“ prohlásilo s úsměvem. „Můžeš si být jistý, že s ním umím mimořádně dobře zacházet...“

Malé strašidýlko mávlo svazkem klíčů, otevřelo vitrínu a vytáhlo hodinky. Pak je natáhlo a pospíchalo s nimi do podkroví, kde spokojeně ulehlo do truhlice a nastavilo budík na devět hodin.

„Když si lehnu jedním uchem na hodinky,“ uvažovalo malé strašidýlko, „určitě se probudím, až začne řinčet zvonění. Tohle se musí povést!“

Bohužel se mělo ukázat, že se malé strašidýlko opět spletlo. Generálův budík sice přesně v devět hodin začal rachotit, ale malé strašidýlko ho neslyšelo. Spalo zkrátka dál až do půlnoci. Teprve když k hradu doznělo půlnoční zvonění z městské radnice, malé strašidýlko se probudilo.

„To bych tedy rádo vědělo, jak se něco takového mohlo stát!“ přemýšlelo a zkoušelo své štěstí s bu-
díkem ještě i podruhé a potřetí – jenže se stejným
neúspěchem.

Následující noci se tedy malé strašidýlko rozhodlo vrátit Torstensonovy kapesní hodinky zpátky na místo do skleněné vitríny, a to bylo dobře.

Oba muzejní hlídači totiž mezitím ztrátu onoho cenného předmětu zpozorovali a spustili obrovské pozdvižení. Ozámili to dokonce i policii a vrchní kriminální inspektor Holzinger prohlásil: „Chlapi, co tohle dokázali, musejí být třída. Otevřít takovouhle vitrínu bez jediné stopy, to dokáží jen ti, co se mimořádně vyznají.“

Tak – nyní tedy zlaté kapesní hodinky ležely zpátky na svém místě, jako by se nic nestalo. A hlídači si ráno marně lámali hlavu nad tím, jak se tam opět dostaly! Malému strašidýlku to ale bylo fuk, malé strašidýlko mělo jiné starosti. Povědělo všechno sově Bertě a zeptalo se jí: „Umíte si vysvětlit, proč mě generálův budík neprobudil?“

Paní Berta přimhouřila oči, jako by se nad otázkou malého strašidýlka potřebovala hluboce zamyslet. Protože však byla moudrá sova, přirozeně věděla, že ke každému strašidlu na světě patří jedny

jediné hodiny a že pouze podle chodu těchto hodin se strašidlo probouzí a zase usíná.

„A tyhle hodiny, milý příteli, o které se ve vašem případě jedná,“ mohla by sova říct, „to jsou, jak byste mohlo vědět, radniční hodiny dole v městečku Soví Hora. Ty – a pouze ty – řídí váš čas. I kdybyste třeba neslyšelo jejich vyzvánění, stejně byste je následovalo. Proti tomu pranic nezmůžete, ani svou vůlí, ani generálovým kapesním budíkem. Pokud byste se někdy nutně chtělo probudit v jinou hodinu než obvykle, šlo by to dokázat jediné tak, že byste radniční hodiny na plánovanou hodinu přeřídilo. Ale to bych vám neradila. Od toho dejte, říkám vám, raději ruce pryč.“

Takto tedy mohla sova Berta malému strašidylku odpovědět, kdyby chtěla. Považovala ale za rozumnější ponechat si to pro sebe. Třeba by se malému strašidylku podařilo se k radničním hodinám dostat – a kdo ví, jak by to pak dopadlo.

Kdepak, bude opravdu lepší, když malému strašidylku nic neprozradí. Proto sova odpověděla

vyhýbavě: „Víte, milý příteli, já bych se na vašem místě smířila s tím, že na světě zkrátka existují věci, na kterých nelze nic změnit. A k nim očividně patří i to, že noční strašidla nemají poletovat ve dne. To byste mělo pochopit a spokojit se s tím.“

Malé strašidýlko bylo velmi smutné. Následující noci chodilo často se svěšenou hlavou. Po všem, co prožilo, už nevěřilo, že by ještě někdy dostalo příležitost vidět svět ve dne. Jenže – jak jistě víte – přání se plní právě tehdy, když s tím člověk nejméně počítá.

Od rozhovoru se svou Bertou uplynul sotva týden.

Radniční hodiny opět odbíjely půlnoc a malé strašidýlko se jako vždy s posledním úderem hodin probudilo. Promnulo si oči, narovnal se a protáhlo tak, jak bylo zvyklé. Poté vylezlo z truhlice, zavadilo

hlavou o pavučiny a muselo kýchnout – „Hepčí!“ – a s řinčením klíčů vyplulo zpoza komína.

Ale ejhle – podkroví se dnes zdálo jako proměněné! Nebylo snad o mnoho světlejší než jindy, o mnoho prostornější?

Mezerami mezi střešními taškami dovnitř prosvítalo zlaté měsíční světlo. Zřejmě to muselo být tím.

Zlaté měsíční světlo?

Měsíční svit je stříbrně bílý, někdy s nádechem domodra... ale zlatý?

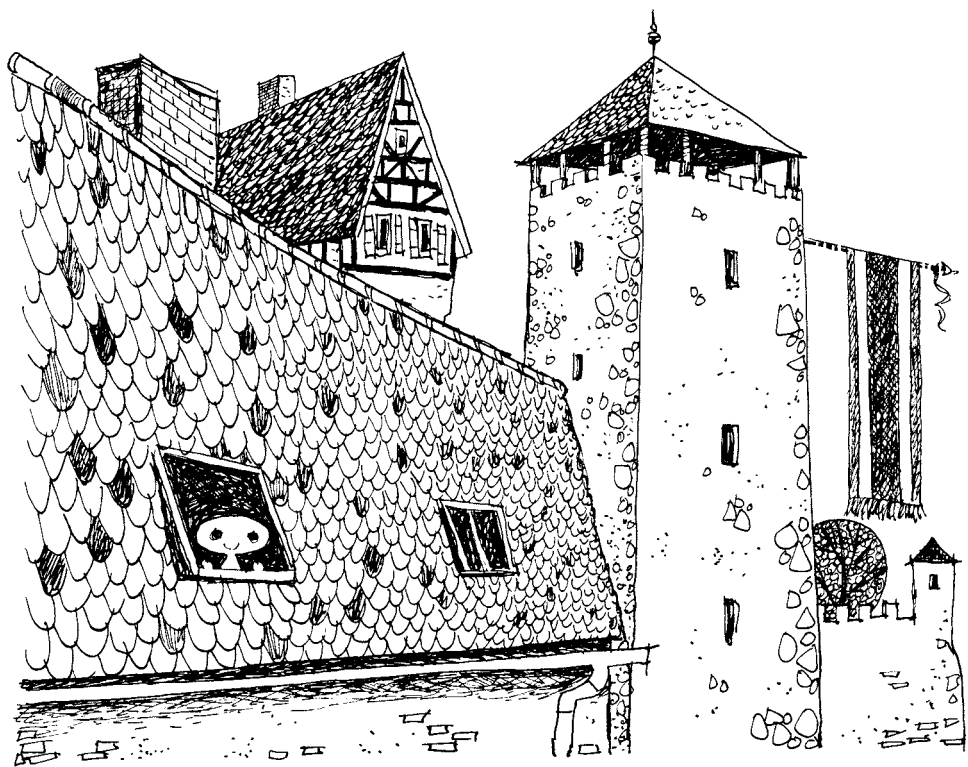
„Když to není měsíční světlo,“ přemýšlelo malé strašidýlko, „tak co tedy?“

Prosvištělo k nejbližšímu oknu, aby se podívalo ven – ale okamžitě zase se zavřenýma očima ucuklo zpátky.

Neznámé světlo venku bylo tak ostré, že si na něj malé strašidýlko muselo nejprve pozvolna zvyknout. Opatrně, s přimhouřenýma očima, pohlédlo z okna ven. Chvíli mu trvalo, než mohlo doopravdy otevřít obě oči a pořádně se rozhlédnout.

„Ach!“ zvolalo udiveně.

Jak jasný byl dnes svět! A jak pestrý!

Do této chvíle si malé strašidylko myslelo, že stromy jsou černé a střechy šedé. Nyní vidělo, že ve skutečnosti jsou zelené a červené.

Každá věc měla svou jedinečnou barvu!

Dveře a okenní rámy byly natřené nahnědo, závěsy v oknech měly pestré vzory. Na nádvoří hradu ležel žlutý písek, chomáčky trávy vykukující ze zdi zářily štavnatou zelenou, na věži plápolala vlajka

s červenými a zlatými pruhy – a vysoko nad tím vším se klenula jasná, zářivě modrá letní obloha, na které tu a tam proplouval bílý mráček, malý a ztracený jako rybářská loďka na širém moři.

„Nádhera, opravdu nádhera!“ jávalo malé strašidýlko a nevycházelo z údivu.

Nějaký čas trvalo, než mu došlo, co se stalo.

„Že bych skutečně bylo vzhůru ve dne?“

Promnulo si oči, štíplo se do nosu – a opravdu, nezdálo se mu to!

„Je den, bílý den!“ zvolalo malé strašidýlko radostí celé bez sebe.

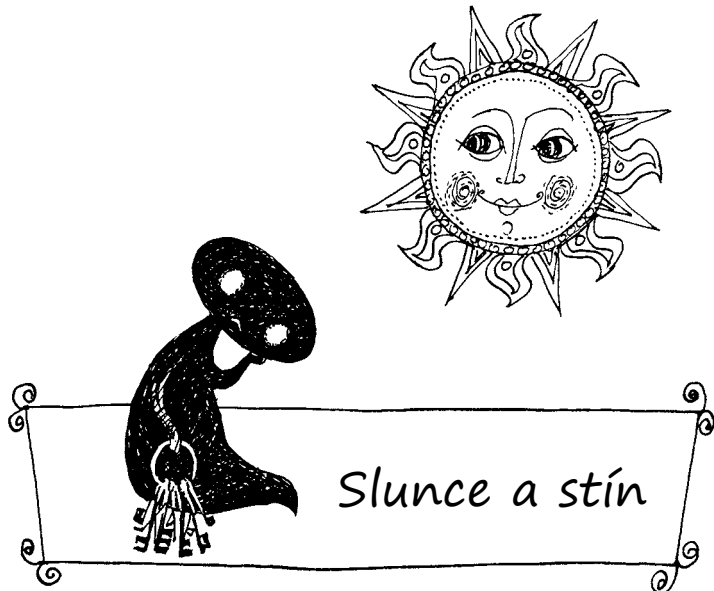
Jak a proč se jeho přání splnilo právě dnes, to netušilo.

Že by se stal zázrak?

Kdo to mohl vědět...

Malému strašidýlku to bylo jedno.

„Hlavní je,“ říkalo si, „že si konečně mohu prohlédnout svět za dne! Rychle, nesmím ztrácet čas, musím se na Soví skále porozhlédnout důkladněji!“

Malé strašidýlko nedočkavě pospíchalo ke schodům. Vletělo na schodiště, proplulo z třetího patra do druhého, z druhého do prvního, z prvního do přízemí. Pak svištělo do vstupní haly, vedoucí na hradní nádvoří.

Náhoda tomu však chtěla, že zrovna toho dopoledne byl v hradním muzeu pan učitel Thalmeyer se čtvrtou třídou – a že právě v tomto okamžiku se svými žáky vcházel do haly z druhé strany. Když děti spatřily malé strašidýlko, dívky začaly ječet a chlapci křičeli: „Pane učiteli, strašidlo! Strašidlo, pane učiteli!“

To v hale způsobilo obrovský povyk a malé strašidýlko, které nebylo na dětský křik zvyklé, se natolik polekalo, že hledělo co nejrychleji zmizet. Prosvištělo ke dveřím a rovnou na nádvoří.

Děti z toho usoudily, že se jich malé strašidýlko bojí.

„Rychle, rychle!“ volalo několik chlapců. „Poběžíme za ním a chytíme ho!“

„Ó ano!“ křičeli všichni ostatní, „chytíme ho, chytíme ho! Ale honem, nebo nám uteče!“

Dříve než tomu pan učitel Thalmeyer mohl zabránit, rozeběhla se celá třída, čítající sedmatřicet dětí, za malým strašidýlkem, aby ho polapila. S indiánským pokřikem se hnaly skrze halu a tlačily se dveřmi ven na nádvoří.

„Vidíte ho? Vidíte ho?“ volali ti, co zůstali nejdále vzadu. A ti, co byli nejdále vpředu, křičeli: „Támhle, utíká támhle naproti!“

Malé strašidýlko se co nejdéle drželo ve stínu hradní zdi, neboť se stejně jako všechna noční stvoření vyhýbalo prudkému slunci. Jinak jej v podstatě to, že ho děti honí, bavilo.

„Jen si křičte!“ říkalo si. „Jestli si myslíte, že z vás mám strach, pěkně se mýlíte!“

Jednu chvíli nechalo malé strašidýlko několik dětí přiblížit se na pouhých pár kroků. Když se ho první chlapci pokusili chytit, udělalo náhle prudký obrat – a jeho pronásledovatelé sebou praštili rovnou na nos.

„To je dobré, to je moc dobré!“ pomyslelo si malé strašidýlko. „Tohle ještě párkrát vyzkoušíme...“

I napodruhé se to zdařilo báječně.

Jenže napotřetí si malé strašidýlko nedalo pozor a při své kličce vyletělo ze stínu hradní zdi přímo do ostrého slunečního světla.

A vtom se přihodilo něco podivného!

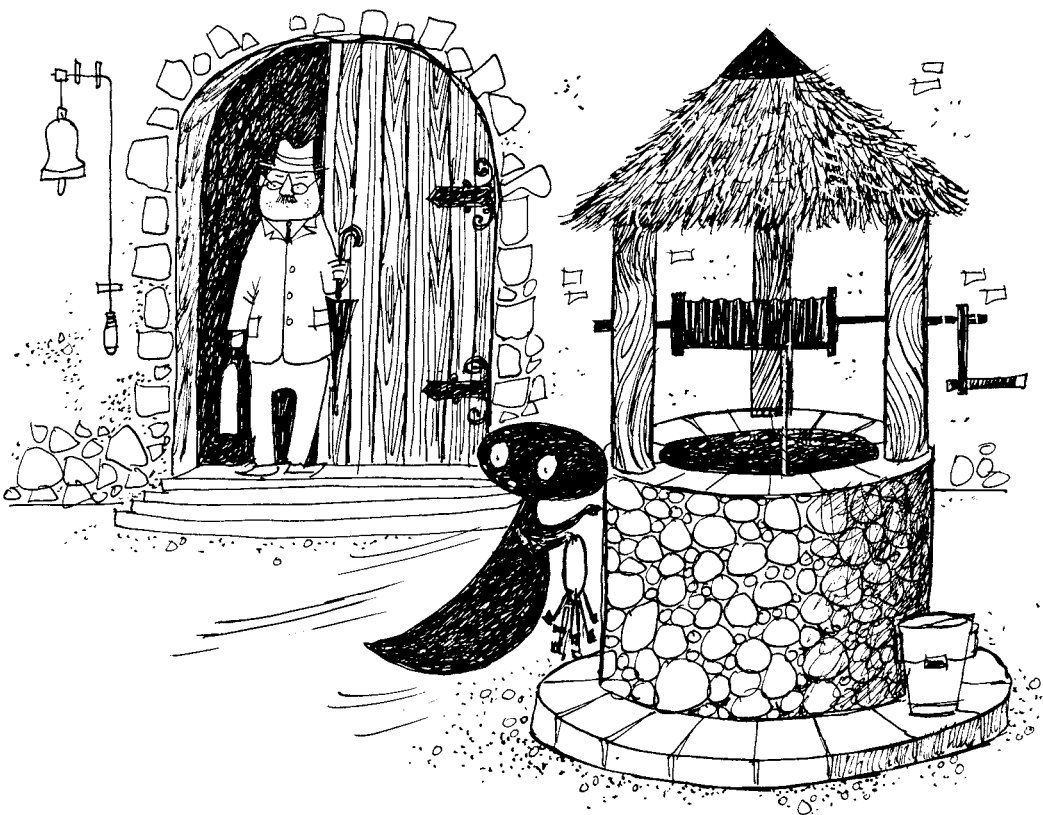
Sotva se ho dotkl první sluneční paprsek, jako by malé strašidýlko dostalo strašlivou ránu do hlavy, jež ho téměř srazila k zemi. Malé strašidýlko hlasitě zasténalo, zakrylo si obličej rukama a začalo vrátovat. V té chvíli děti zvolaly: „Jéje, vidíte? Copak se tomu strašidlu stalo? Nejdřív bylo bílé – a teď je najednou černé! Černé jako kominík!“

Malé strašidylko slyšelo děti křičet, ale nerozumělo jim. Cítilo, že se s ním stalo něco, co si neumělo vysvětlit. Odkud by také mohlo vědět, že strašidla s úderem prvního slunečního paprsku zčernají?

„Musím pryč!“ byla jeho jediná jasná myšlenka. „Pryč! Pryč odsud!“

Jenže kam teď, v takovém velkém spěchu? Zpátky do podkroví nemohlo, protože mu v cestě stály

děti... Ale tamhle uprostřed nádvoří je studna! Co kdyby se vrhlo do studny? Ve studni bude v bezpečí. Před dětmi i před slunečními paprsky.

Malé strašidýlko se dlouho nerozmýšlelo. Rozletělo se ke studni a skočilo dovnitř.

Když to děti uviděly, strašlivě se polekaly.

„Pane učiteli!“ volaly. „Rychle! To strašidlo se vrhlo do studny!“

Pan učitel Thalmeyer na strašidla nevěřil. Byl přesvědčený, že do studny spadl člověk.

„Propánakrále!“ zvolal a zalomil rukama.

„To je neštěstí, děti! Musíme okamžitě zavolat pomoc! Křičte, děti, křičte!“

Pan učitel Thalmeyer a sedmatřicet dětí křičeli o pomoc. Křičeli tak hlasitě, že se přiřítíl kastelán, oba muzejní hlídači i všichni lidé, kteří byli zrovna na hradní prohlídce, a překvapeně se ptali, co se to, proboha, stalo.

„Představte si,“ koktal pan učitel Thalmeyer, „někdo spadl do studny!“

„Některé z dětí?“ zeptal se zděšeně kastelán.

„To naštěstí nikoliv, ale...“

„Ale?“

Pan učitel Thalmeyer pokrčil rameny.

„Já nevím,“ řekl. „Ale my všichni jsme viděli, jak tam padal – myslím, že nutně musíme učinit vše možné, abychom ho odtamtud opět vytáhli!“

Ve studniční šachtě

Na dně studniční šachty, která byla dobrých čtyřicet metrů hluboká, stála voda. Byla černá a studená. Malé strašidýlko nemělo nejmenší chuť se jí dotýkat. Ve stěně studny našlo malý výstupek, dostatečně široký k tomu, aby se na něj mohlo posadit. Tam se usadilo a dívalo se dolů na temnou vodní hladinu.

Zdola na něj hleděla jakási černá postava. Měla bílé oči a v ruce držela svazek klíčů – svazek, na

kterém viselo třináct klíčů. Podle nich malé strašidýlko poznalo, že černá postava v hloubce je jeho vlastní odraz.

„Aj, jak jen to vypadám?!“ zvolalo zděšeně. „Vždyť jsem dočista černé! Odshora až dolů černé! Jediná bílá věc na mě jsou oči. Svítí tak jasně, že je to vskutku strašidelné! Ještě se začnu samo sebe bát! Aj!“

Malému strašidýlku ještě pořád bzučelo v hlavě. Cítilo se velmi zle a utrápeně.

„Rádo bych vědělo, proč jsem zčernalo,“ ptalo se samo sebe. „A ta příšerná rána do hlavy před chvílí! Stačí mi na ni jen pomyslet a dělá se mi mdlo... To bylo určitě sluneční světlo, co mě tak praštilo. A zřejmě i kvůli němu jsem zčernalo... To jsem mělo vědět předtím! Bylo bych hezky pěkně zůstalo ve své truhlici a nevystřčilo bych hlavu ven ani na centimetr...“

Malé strašidýlko vrhlo na svůj odraz rozzlobený pohled.

„Strašlivá představa, že bych zbytek života mělo strávit jako černá obluda! Jestlipak proti tomu

existuje nějaký prostředek? Prostředek, který by mě znovu udělal bílým...? Ach, doufejme, doufejme!“

Zatímco malé strašidýlko sedělo ve studni a přemýšlelo, doběhl kastelán do své kanceláře a zalarmoval hasiče. Krátce nato se k hradní bráně s hlasi-
tým HO-ŘÍ přiřítilo hasičské auto, ve kterém seděl kapitán hasičského sboru a sedm hasičů.

Kapitán hasičského sboru si nechal od kastelána a pana učitele Thalmeyera vyličit, co se přihodilo, okamžik přemýšlel, pak se dvěma prsty dotkl zlaté kapitánské helmice a prohlásil: „Je to jasné, pánové! Jeden z mých mužů musí sestoupit do studny a toho nešťastníka vyprostit.“

Obrátil se na všech sedm hasičů a zeptal se: „Kdo se hlásí dobrovolně?“

Každý z kapitánových mužů přiložil pravou ruku na helmici a zvolal: „Já, pane kapitáne!“

Kapitán hasičského sboru vybral nejmenšího a nejtíhlejšího z nich. Na pásek hasičské uniformy mu připevnili lano, na krk mu kapitán osobně pověsil svítilnu a řekl: „Napravte to, milý příteli!“

Zatímco hasič po visutém žebříku povolna a opatrně sestupoval do studniční šachty, jeho kolegové ho pevně přidržovali za lano, jež mu předtím připevnili k pásku.

Malé strašidýlko zahlédlo sestupovat hasiče dolů do studny.

Cítilo se dost nepříjemně, protože si dovedlo spočítat, kdy dorazí dolů a strašidýlko objeví.

„Co potom?“ přemýšlelo malé strašidýlko.

Ostražitě se rozhlíželo v temné studniční šachtě.

O něco stranou, naproti místu, kde sedělo, zahlédlo malé strašidýlko ve studniční zdi nízké železné dveře. Na nich visel mohutný starý zámeček.

Kam asi vedou?

Malé strašidýlko kvapně mávlo svazkem klíčů. Železné dveře se otevřely a ukázalo se, že za nimi začíná úzká podzemní chodba.

„Aha, tajná chodba!“ pomyslelo si malé strašidýlko. Vklouzlo dovnitř a dveře se za ním zavřely, jako by se vůbec nic nestalo.

„Výborně,“ řeklo malé strašidýlko, „skvěle! Teď si tam venku můžou se svou svítilnou hledat, jak chtějí. Tady jsem v bezpečí. A tady také zůstanu až do půlnoci. Pak se studnou vrátím zpátky do podkroví a je to.“

Kam vede tajná chodba?

Do této chvíle si malé strašidýlko myslelo, že dobře a tvrdě spát dokáže jen ve své dubové truhle. Nyní ale vyšlo najevo, že tomu tak vůbec není. I na vlhké kamenné podlaze tajné chodby si báječně zdřímlo – tak báječně, že po probuzení jen s velkou námahou vzpomínalo, jak se sem dostalo.

Tentokrát sice neslyšelo půlnoční zvonění, neboť sem dolů nedolehl žádný zvuk z venkovního světa, ale i přesto si bylo jisté, že je dvanáct hodin. Cítilo se skvěle odpočaté jako pokaždé, když se s dvanáctým odbitím probouzelo ve své truhlici.

Jediné, co mu tady dole scházelo, byly pavučiny a prach.

„To je hloupé, že mě nic nelechtá v nose!“ pomyslelo si. „Když si po probuzení nemůžu kýchnout, jako by mi něco chybělo.“

Jak se včera rozhodlo, hodlalo se nyní malé strašidýlko vrátit studniční šachtou zpátky na hrad. Když se ale přiblížilo k železným dveřím, aby je otevřelo, napadlo ho: „Co by se stalo, kdybych se chodbou vydalo na druhou stranu? Rádo bych zjistilo, kam vede.“

Malé strašidýlko bylo svým novým plánem nadšené. Strčilo si svazek klíčů pod paži a vydalo se na cestu tajnou chodbou. Protože ve tmě vidělo jako kočka, nebylo to vůbec těžké. Plulo hlouběji a hlouběji do nitra podzemní chodby, až dorazilo k místu, kde se chodba rozdělovala.

Malé strašidýlko na okamžik zaváhalo.

„Mám se držet vlevo, nebo vpravo?“ přemýšlelo. „Těžko říci! Nejlepší bude, když to na svých klíčích rozpočítám: vpravo... vlevo... vpravo... vlevo... vpravo... vlevo...“

Klíče rozhodly pro chodbu vpravo. Inu, dobrá! Malé strašidýlko bez váhání vplulo do pravé chodby. Bylo tam vlhko. Vlhko a mokro. Občas mu přes cestu přeběhla krysa. Nebo to byly myši? Rychle jako blesk se vynořovaly ze tmy a rychle jako blesk zase mizely. Malé strašidýlko nemělo ani chvíli na to, aby se jich zeptalo, kam tajná chodba vede.

„Někde přece skončit musí,“ pomyslelo si.

Brzy dorazilo na další rozcestí. Kvůli snazšímu zapamatování se tentokrát vydalo vlevo. Později se chodba větvila stále častěji. Malému strašidýlku bylo jasné, že se dostalo do spletité sítě podzemních chodeb. Muselo jí být propleteno veškeré podzemí Soví skály a okolí.

„Kolik námahy musela taková práce stát!“ říkalo si malé strašidýlko. „Nezávidím lidem, kteří chodby ve skále vysekávali. To musela být strašlivá dřina!“

Na některých místech byly chodby rozbořené a malé strašidýlko muselo proplouvat přes hory sutě a štěrku. Jednou dokonce narazilo na silnou železnou mříž, vsazenou na pravé i levé straně do zdi, takže chodba byla zahrazená. Mříž nebylo

možné nikterak otevřít. Ale proč taky? Strašidla se přece v nouzi dokážou udělat docela tenoučká. Pro malé strašidýlko bylo hračkou se mezi mřížovím protáhnout.

Po několika dalších metrech se ukázalo, že chodba je u konce. Ústila do malého čtvercového skalního prostoru s železnými padacími dveřmi ve stropě.

„Kam asi vedou?“ přemýšlelo malé strašidýlko.

Bez velkého přemýšlení zamávalo svazkem třinácti klíčů. Padací dveře se otevřely a nadzdvihly vzhůru. Dovnitř zazářilo – ostré sluneční světlo!

„Jejda!“ pomyslelo si malé strašidýlko. „Venku není půlnoc?“

Vystrčilo otvorem hlavu ven a rozhlédlo se.

První věc, kterou spatřilo, byly dvě čistě vypulírované černé holínky přímo před jeho nosem. V holínkách stál muž v modrém kabátě s lesklými mosaznými knoflíky. Na sobě měl dlouhé bílé rukavice. Čepice, kterou měl na hlavě, byla rovněž bílá.

Malé strašidýlko nemělo tušení, že muž s bílou čepicí je dopravní strážník – a dopravní strážník nemohl vědět, že černá postava s bílýma očima,

kteřá zničehonic vystrčila ze země hlavu uprostřed nejfrekventovanější křiřovatký města, je malé strašidýlko. Povařoval ji za údrřbáře kanálů.

„Poslyřte, vy jste se zbláznil?!“ zvolal policista a slořil si ruce v bok. „Co vás to napadlo – jen tak si tu otevřít poklop a ohrořovat dopravu?! Hleďte laskavě zase rychle zmizet v té své díře, ale honem!“

Řidiči stojící na křiřovatce si nedokázali vysvětlit, proč je strážník nechává čekat. Někteří ztratili trpělivost a začali troubit. Malé strašidýlko se ale zlobilo, že ho strážník huboval.

Začalo se nafukovat, ař mělo hlavu velkou jako deřtový sud. Pak našpulilo rty a vzduch vypustilo. Syčelo to, jako když uchází balón.

„Pfíííííí,“ sfouklo malé strašidýlko strážníkovi bílou čepici z hlavy.

Chudák strážník neměl daleko k tomu, aby omdlel. Stál tam bílý jako křída a třeřtil oči.

„A mář to!“ řeklo malé strašidýlko a zachichotalo se.

Pak se spokojeně stáhlo zpátky do podzemní chodby. Klap – zavřel se nad ním poklop.

Dopravní strážník potřeboval hodnou chvíli k tomu, aby se z leknutí vzpamatoval. Trvalo minimálně pět minut, než dokázal opět zdvihnout paži, a auta, stojící a troubící na křižovatce, se mohla znovu rozjet.

Od události na křižovatce bylo v Soví Hoře po celý týden každý den mezi dvanáctou a jednou hodinou po poledni velké pozdvižení. V tu dobu se na nej-různějších místech městečka znovu a znovu ze země vynořovala černá postava a děsila lidi.

V úterý se objevila na Zeleném tržišti mezi prodejními stánky a trhovkyně – jinak jistě nikterak přecitlivělé – se s pištěním a nářkem rozutíkaly do všech světových stran.

Ve středu byla na návštěvě u Zlatého lva a obědvajícím hostům, vrchnímu i personálu způsobila příšerné leknutí.

Ve čtvrtek černou postavu s hrůzostrašnými bílými očima zahlédli v městské plynárně; v pátek způsobila nepopsatelný zmatek na dvoře dívčí školy mezižačkami šesté třídy, které měly právě hodinu tělocviku.

Zkrátka a dobře, nebylo jediného dne, aby se tajemná černá postava někde neobjevila.

V Městském zpravodaji vycházely stále delší a pobouřenější články, ve kterých se autoři velmi ostře dotazovali, jak dlouho chce správa města tomuto znepokojujícímu potulování přihlížet.

Starosta svolal mimořádné zasedání městské rady. Velitel městské policie si spolu s policejními úředníky dnem i nocí lámal hlavu nad tím, jak nejspíše „černého neznámého“ polapit (bohužel bezúspěšně). Nikdo z celého města nedokázal pro podivné každodenní události nalézt vysvětlení – dokonce ani vrchní kriminální inspektor Holzinger, který byl proslulý tím, že v nejkratší možné době dokáže přijít na kloub i těm nejtajemnějším tajemstvím.

A přitom byla celá ta věc ve skutečnosti dočista jednoduchá!

Malé strašidýlko se v posledním týdnu nebudilo o půlnoci, nýbrž ve dvanáct hodin v poledne.

Ve změní podzemních chodeb zcela zabloudilo, takže nemohlo najít zpáteční cestu k hradní studni. Od té doby zkoušelo štěstí u každého z početných východů, jež z chodeb vedly ven – pokaždé

s nadějí, že se jednoho krásného dne opět ocitne zpátky na hradě.

„Vlastně mi nijak nevadí, že se takhle po městečku trochu porozhlédnu,“ uvažovalo strašidýlko. „Jen škoda, že přede mnou lidé hned takhle prchají. To bude zřejmě tím, že jsem černé. Když jsem bylo bílé, jistě jsem vypadalo mnohem přívětivěji. Jenže co s tím teď nadělám?“

Někdy se malému strašidýlku stýskalo po podkroví a truhle z dubového dřeva.

Někdy mu bylo smutno při myšlence, že od nyníška bude muset už navždy strašit za denního světla a ne o půlnoci.

„Za úplňku,“ povzdychlo si, „bylo na Soví skále moc krásně...“

A pak si – po kolikáté už? – opět položilo otázku, co se to s ním, u všech čertů, stalo.

„Copak se noční strašidlo může jen tak proměnit v denní?“ ptalo se samo sebe. „A jestli ano, jak se mi to stalo? Něco takového se přece nemůže stát bez důvodu! Musí to mít nějakou příčinu... Jenže obávám se, že tu se nikdy nedozvím. A i kdyby mi

ji někdo prozradil, k čemu by mi to bylo? Musím se zkrátka postarat o to, abych se se svým osudem smířilo – a basta!“

V neděli v poledne objevilo malé strašidýlko na své cestě podzemními chodbami nový východ. Stejně jako všechny východy z onoho čertovského labyrintu byl i tento zahrazený silnou, do skalních stěn vsazenou mříží. Zde se ale navíc několik kroků za první mříží nacházela druhá a za druhou ještě třetí. Za nimi pak bylo možné vidět ocelové dveře s bezpečnostním zámkem.

„Co to znamená?“ pomyslelo si malé strašidýlko. Otevřít bezpečnostní zámek byla maličkost. Jedno mávnutí svazkem klíčů a cesta byla volná. Vedla skrze uhelný sklep rovnou na radnici městečka Soví Hora!

Malé strašidýlko překvapením vykulilo oči, když se poté, co vyletělo po sklepních schodech nahoru,

zničehonic ocitlo na radnici a spatřilo chodby, kanceláře, krásné staré kamenné schodiště a pestrá, barevnými sklíčky vykládaná okna, jež jasně zářila ve světle poledního slunce.

V týdnu panoval na radnici městečka Soví Hora čilý ruch. Zaměstnanci a úředníci spěchali ode dveří ke dveřím, radniční poslíček pobíhal s haldami papírů sem a tam, na chodbách čekali všichni možní lidé kvůli všem možným záležitostem. Avšak dnes, v neděli v poledne, tu nebylo ani živáčka. Malé strašidýlko se mohlo po celé radnici nerušeně porozhlédnout. Otevřelo všechny dveře a podívalo se do všech místností.

Přitom si všimlo, že v každé místnosti visí na zdi ten samý obraz. Obraz v zářivých barvách zachycoval – švédského generála Torstena Torstenson! Mohutný, široce rozkročený seděl na svém šimlovi a v pravé ruce svíral žezlo polního generála. Zelený rytířský plášť se mu vzdouval ve větru a péra na generálově klobouku zářila snad ještě víc než jeho rudý kroucený knír.

Pod generálovou podobiznou bylo velkými písmeny natištěno cosi, co malé strašidýlko nedokázalo

rozluštit. Nikdy se nenaučilo číst ani psát, a tak nemohlo tušit, že tyto „obrazy“ jsou plakáty, na kterých stálo napsáno:

Neděle, 27. července

Velká historická slavnost u příležitosti

325. výročí

obléhání města Soví Hora švédskou armádou

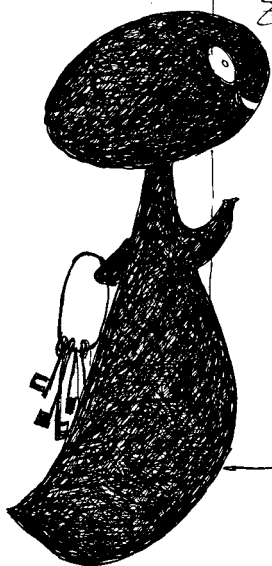
Pravé zbraně a kostýmy z doby třicetileté války

476 účinkujících – 28 koní – 2 děla

Hudební doprovod městského orchestru

Začátek v 11,30 hodin na Radničním náměstí

Na vysokou návštěvnost se těší pořadatelé oslavy

„Co jen s tím Torstensonem mají, že ho všude vylepují?“ pomyslelo si malé strašidýlko. „Tu a tam nějaký jeho obraz – pro mě za mě, proč ne. Ale v každé místnosti, na každé chodbě a v každém výklenku u schodiště? To už je zkrátka příliš!“

V kanceláři městského pokladníka objevilo malé strašidýlko na jednom ze stolů černý fix na psaní. V příštím okamžiku mu bylo jasné, co je třeba udělat.

Tužku si vypůjčilo a generálovi Torstensonovi na plakátu v kanceláři dokreslilo černý plnovous. Pak proplulo do další místnosti. Tam generála ozdobilo obrovským nosem, připomínajícím okurku, na němž se vyjímala bradavice.

„Je třeba do toho vnést trochu nápadu, jinak je to všechno stejné!“ chichotalo se.

Tak rychle, jak jen to šlo, spěchalo malé strašidýlko od plakátu k plakátu. Hbitými tahy namalovalo Torstensonovi na hlavu pár oslích uší, opodál zase černou klapku na oko, jakou nosívali piráti.

Malé strašidýlko se velmi dobře bavilo.

Napadaly ho stále nové možnosti, jak plakáty vylepšit: beraní rohy, obrovské vyvalené oči,

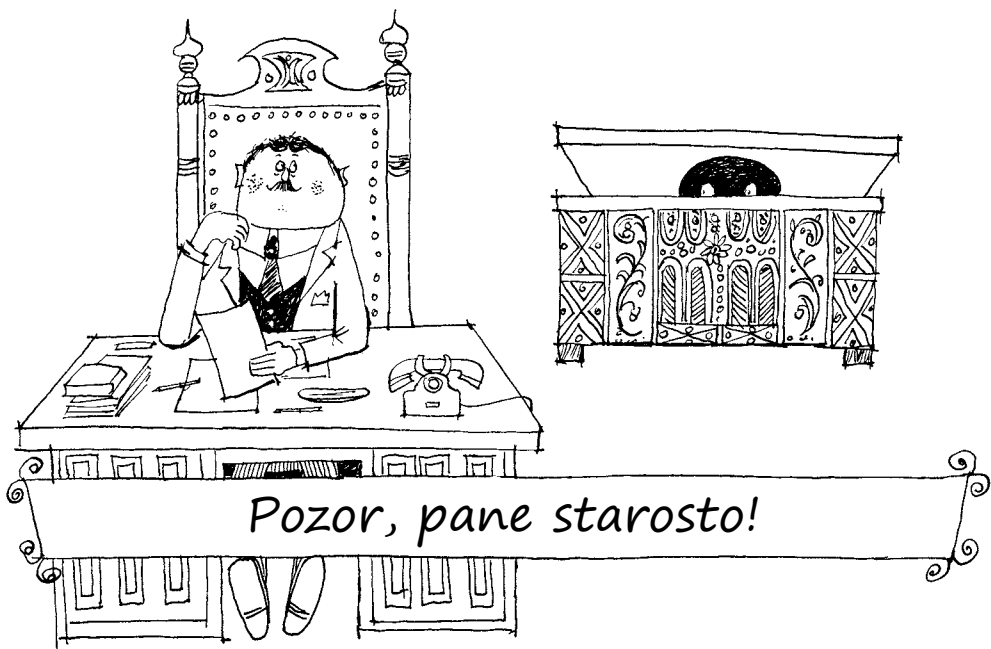
tlustý pupek, jelení parohy, doutnající dýmka, dlouhé rozčepýřené ježaté vlasy, kroužek v nose a spousta dalšího. Není divu, že samou zábavou zapomnělo sledovat čas.

Najednou, když se malé strašidýlko zrovna nacházelo v kanceláři pana starosty, odbil radniční zvon jednu hodinu po poledni! Nejvyšší čas, aby si malé srašidýlko našlo nějaké místečko, kde by mohlo nerušeně prospat následujících čtyřiaadvacet hodin.

„Do tajné chodby už to určitě nestihnu,“ přemýšlelo, „to je příliš daleko. Cítím, jak už se mi dělá mdlo...“

V jednom z rohů dřevem vykládané kanceláře stála stará, železnými ozdobami umělecky pobitá radniční truhla. Dříve se v ní uchovávaly důležité dokumenty a účty. Nyní už byla prázdná a v místnosti stála jen na ozdobu.

„To je moje záchrana!“ pomyslelo si malé strašidýlko. Z posledních sil vklouzlo do truhlice. Víko se nad ním zavřelo a malé strašidýlko ihned nato usnulo.

Když se následujícího dne v poledne malé strašidélko probudilo, zaslechlo v kanceláři pana starosty rozrušené hlasy několika mužů. Opatrně nadzvihlo víko radniční truhlice a vykouklo ven.

Ve starostově kanceláři byly tři osoby: sám pan starosta, který seděl za psacím stolem ve vysokém, rudou kůží potaženém křesle a kouřil doutník, naproti němu stál se služební čepicí pod paží velitel městské policie a u okna se se založenými rukama opíral o zeď vrchní kriminální inspektor Holzinger.

Pan starosta byl ve velmi špatné náladě, to bylo vidět.

„Znovu vám opakuji,“ zaburácel a uhodil pěstí do psacího stolu, „že znevážit takovým zlým a opovržlivým způsobem veškeré plakáty na radnici je neodpustitelná drzost! Žádám vás, abyste toho čmárala, který to udělal, našli, a to okamžitě! Dlužíme to dobré pověsti našeho rodného města! A jestli toho, milý příteli, nejste schopen,“ obrátil se na velitele městské policie, „tak jste se minul povoláním!“

Velitel městské policie zčervenal.

„Můžete se spolehnout, pane starosto, že městská policie dělá vše, co je v jejích silách, aby byl pachatel dopaden. Jsem přesvědčen, že je to pouze otázkou času. Doposud jsme koneckonců všechny podobné případy objasnili – až na pár zcela nepatrných výjimek.“

Starosta potáhl ze svého doutníku.

„Vašich výjimek jsem si vědom!“ zabručel. „Stačí mi pomyslet na to, že ve městě pořád ještě tropí neplechu ten černý neznámý – a zrovna teď, necelý týden před 325. výroční oslavou! Copak nechápete,

že takhle se celá Soví Hora dostane do řečí? Na co vlastně máme policii?!”

Velitel městské policie se kousl do rtu. Co měl panu starostovi odpovědět? Starosta už se ale otáčel k vrchnímu kriminálnímu inspektoru Holzingerovi.

„A vy, milý Holzingere? Cožpak také neumíte nic lepšího než jen chodit kolem horké kaše?“

Inspektor Holzinger si sundal z nosu černé kostěné brýle a začal si čistit skla.

„Obávám se, že celá věc je mnohem složitější, než si všichni myslíme,“ prohlásil. „Vůbec bych se nedivil, kdyby mezi oním černým neznámým a tímto případem –“ naznačil směrem k počmáraným plakátům, které se kupily na starostově psacím stole „– existovala spojitost.“

Starosta překvapeně odložil doutník stranou.

„Jak jste na tohle přišel?“

„Neumím to vysvětlit. Mám prostě takový pocit.“

Starosta se poškrábal za uchem.

„A o koho se v případě černého neznámého jedná? Vyjádřil se snad váš pocit i k tomuto bodu?“

Inspektor Holzinger zkoumavě podržel brýle proti světlu. Poté co si je znovu nasadil, pokrčil rameny a prohlásil:

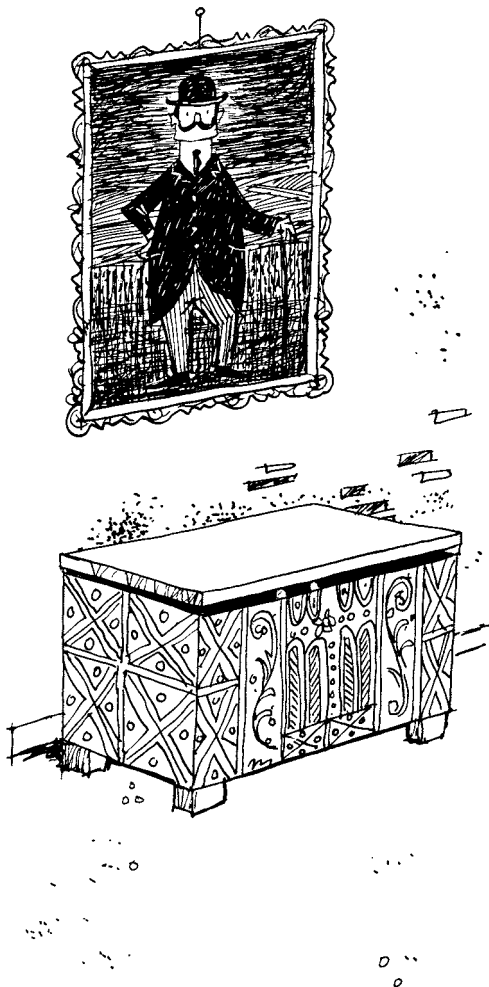
„Můj pocit mi říká, že v obou těchto případech se nejedná o vysvětlitelné věci.“

„To snad ne!“ vykřikl starosta pobaveně. „Ještě řekněte, že je to práce strašidel!“

„A kdyby ano?“ otázal se inspektor Holzinger.

Jenže starosta jen zakroutil hlavou.

„Směšné, Holzingere! Naprosto směšné! Takové historky můžete vyprávět dětem, ale mně ne!! Já tedy na strašidla nevěřím!!!“

Až doposud malé strašidýlko rozhovoru v kanceláři naslouchalo s klidem. Nyní se však přestalo ovládat. Starosta Soví Hory nevěří na strašidla?! No, počkej!

„Hu-húúúúúúú!“ zahoukalo malé strašidýlko v prázdné radniční truhle, až to zadunělo.

Poté se zdvihlo víko truhly – a malé strašidýlko začalo za doprovodu sténání, kvílení a řinčení klíči pomalu, velmi pomalu z radniční truhlice vylézat.

Přitom svýma bílýma očima hledělo starostovi přímo do obličeje.

„Hu-húúúúúúú!“ zakvílelo znovu hlasitě a naříkavě. „Hu-hu-hu-húúúúúúúúúúúúúúú!“

V tu chvíli se starosty zmocnil děs. Upustil doutník a zalapal po dechu.

I veliteli městské policie a vrchnímu kriminálnímu inspektorovi stály vlasy hrůzou. Neschopní pohybu byli všichni tři nuceni přihlížet, jak malé strašidýlko vyplouvá z truhlice a s řinčením klíčů místnost opouští.

Inspektor Holzinger byl první, komu se podařilo vzpamatovat se. Několik okamžiků poté, co malé strašidýlko zmizelo ze starostovy kanceláře, rozrazil dveře a vyřítil se za ním ven na chodbu. Tam ještě stačil zahlédnout, jak černá postava se svazkem klíčů mizí za rohem.

„Stát!“ zvolal. „Zastavte! Jste zatčen!“

Ale malé strašidýlko nemělo nejmenší chuť se nechat zatknout. Svištělo pryč a chichotalo se. Inspektor Holzinger začal křičet tak hlasitě, až se to rozléhalo všemi radničními halami a chodbami: „Pozor! Všichni pozor! Černý neznámý je na radnici! Nesmí nám uniknout! Zadržte ho! Zadržte ho! Zadržte černého neznámého! Zadržte ho! Zadržte ho!“

Během oběda chodila většina úředníků a zaměstnanců domů. Těch pár, co na radnici zůstalo, vyběhlo z kanceláří ven. Každý z nich byl pevně odhodlaný černého neznámého dopadnout.

„Slyšel jste to, pane Millere? Teď dokonce ohrožuje radnici!“

„Podejte mi rychle nůžky na papír, slečno Krausová! Nebude, myslím, na škodu mít u sebe zbraň...“

„Měli bychom upozornit policii!“

„Dobrý nápad, paní Schneiderová! Jaké že to má telefonní číslo? Jedna – jedna – dva, nebo jedna – jedna – nula? – Haló? To je policejní stanice? Tady Binder, městský stavební rada Binder. Okamžitě, prosím, přijďte se všemi svými muži na radnici! Černý neznámý, rozumíte? Ano, znenadání se objevil tady. Přijďte, prosím, co nejrychleji! Rozuměl jste mi? Co nejrychleji!“

Pod vedením vrchního kriminálního inspektora Holzingerera prohledali celou radnici města Soví Hora skrz naskrz: pátrali v každé místnosti a každé skříni, každém rohu schodiště a každém výklenku.

Nezapomněli ani na komoru s košťaty, prádelnu a toalety. Ale po černém neznámém nebylo ani vidu, ani slechu. Dokonce ani na půdě či ve sklepě.

Ba ani policejní pes Ajax nenašel jedinou jeho stopu.

„Je to záhada,“ prohlásil inspektor Holzinger. „Něco takového se mi za celou tu dobu, co jsem ve službě, ještě nikdy nestalo. A to už je devatenáct let!“

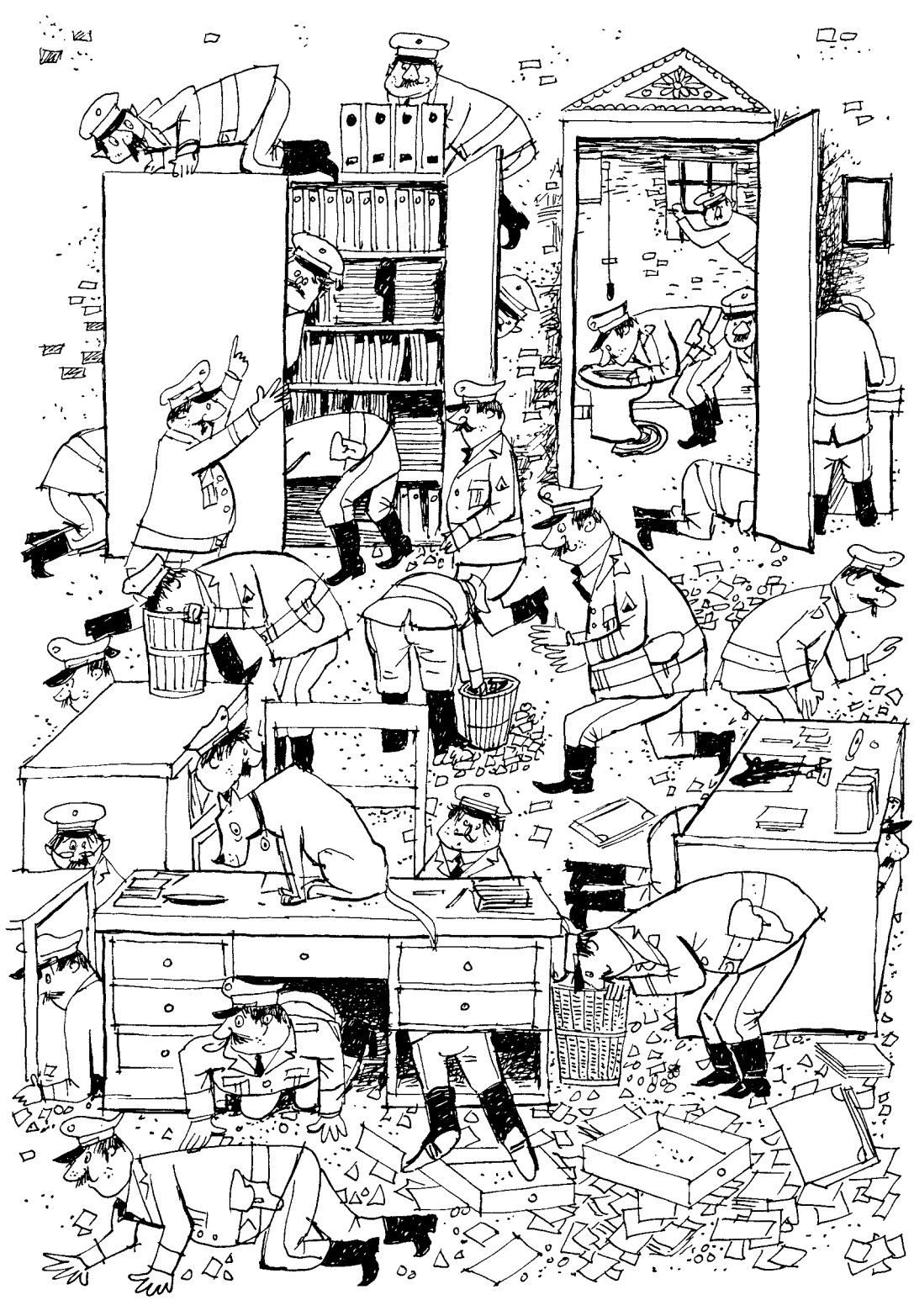
Kde se tedy malé strašidýlko ukrývalo?

Někde zkrátka muselo být, protože přece ani malá strašidýlka se jen tak nerozplynou ve vzduchu.

To opravdu nedokážou – ale dokážou jiné věci.

Původně se malé strašidýlko chtělo vrátit zpátky do podzemní chodby, ale pak mu inspektorem Holzingerem zburcovaní zaměstnanci a úředníci uzavřeli cestu – nejprve se tedy ukrylo na půdě a poté ve věži. Když pak pronásledovatelé dorazili i tam (slyšelo je dupat nahoru po točitých schodech), bez dlouhého rozmyšlení vklouzlo do prostoru radničních hodin.

„V hodinovém stroji,“ pomyslelo si, „mě nikdo čekat, a tím pádem ani hledat, nebude.“

Tohle skutečně nikoho nenapadlo, dokonce ani vrchního kriminálního inspektora Holzingera. V radničních hodinách to však nebylo nikterak pohodlné a neustále vrzání a skřípání hodinového stroje rušilo malé strašidýlko při usínání.

„Nočním strašidlům se rozhodně žije příjemněji,“ brblalo si pro sebe. „Co bych dalo za to, kdybych zase mohlo být jedním z nich...“

A přitom by stačilo pár drobných úprav v radničním hodinovém stroji a malému strašidýlku by bylo pomoci! Jenže malé strašidýlko nemělo ani tušení, že mezi ním a hodinami je nějaká spojitost. Odkud by to také vědělo? Sova Berta s ním o tom přece nikdy nemluvila.

„Pěkně nepohodlné a hlasité je to v těchto hodinách!“ pomyslelo si malé strašidýlko.

Zacpalo si oběma rukama uši a jako vždy brzy upadlo do svého hlubokého strašidliho spánku.

Následujícího poledne čekalo malé strašidýlko nepříjemné probuzení, neboť radniční zvon vedle něj mu hřímal přímo do uší. Kdyby snad malé strašidýlko někdo dvanáctkrát praštil do hlavy kladivem, nemohlo by to být horší.

„Rychle do sklepa!“ napadlo malé strašidýlko. „A pak z radnice zpátky stejnou cestou, jakou jsem se sem před dvěma dny dostalo!“

To ovšem nebylo zdaleka tak jednoduché, jak si to malé strašidýlko představovalo.

Pokaždé když si myslelo, že schodiště je konečně prázdné, a může tedy nepozorovaně proklouznout

do sklepa, musel se někdo objevit – třeba uklízečka, která v poledne zametala schody a utírala na schodišti zábradlí.

„Vidím,“ přemýšlelo malé strašidýlko, „že tudy se dolů bez toho, aby opět nevznikl povyk, nedostanu – a musím říct, že už mě to pomalu začíná otravovat. My, strašidla, nejsme na taková neustálá pozdvižení zvyklá. Nejlepší bude, když tu nahoře pěkně v klidu počkám až do následující neděle. V neděli mě žádný starosta, uklízečka, poslíček či policista rušit nebudou. Ti všichni v neděli v poledne sedí pěkně doma ve světnici u nedělní pečeně a já tedy budu mít celou radnici jen pro sebe. Tak tak, to je velmi rozumné, to udělám. Jen tentokrát nepolezu zpátky do hodin (už kvůli tomu zvonu ne!), ale najdu si úkryt někde na půdě.“

Další dny tedy malé strašidýlko trávil na půdě radnice městečka Soví Hora. A vůbec se tam nemělo špatně. I tady bylo plno prachu a pavučin. Sice jich tu ze stropu neviselo tolik a nebyly tak dlouhé jako na Soví skále, ale i tak se tu malé strašidýlko cítilo skoro jako doma.

U ZLATÉHO
LVA

Radnice

Hlavně se mu zamlouval ten klid! Po nedávných dobrodružstvích bylo vděčné za to, že ho tady nahore nikdo neruší. Nikdo se před ním nevylekal, nikdo ho nehonil, nikdo ho nechtěl zatknout.

Na dlouhou chvíli si přitom malé strašidýlko nemohlo stěžovat.

Jakmile se probudilo, vyletělo jednoduše na jedno z půdních oken a dívalo se ven. Pozorovalo buď Zelené tržiště, kde seděly trhovkyně se svými koši plnými zeleniny a nabízely cibuli, mrkev, ředkvičky či celer, nebo na druhé straně půdy shlíželo na Radniční náměstí, kde v městské kašně prýštila voda a kde stál strážník v bílé čepici, který každou chvíli napřáhl ruce do nějakého směru – a v tu chvíli se z obou stran přes náměstí valila auta, nákladní vlaky, dodávky, osobní vozidla, někdy i autobus, tu a tam nějaký cyklista, mladíci na motorkách, jednou tudy projelo hasičské auto a tři- až čtyřikrát poštovní vůz.

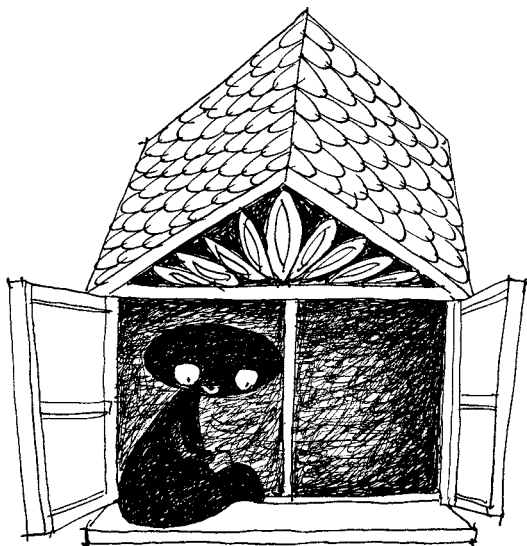
„To je zábava, tam dole!“ pomyslelo si malé strašidýlko. „Že by ten muž v bílé čepici byl kouzelník? Stačí mu rozpřáhnout ruce a už se z obou

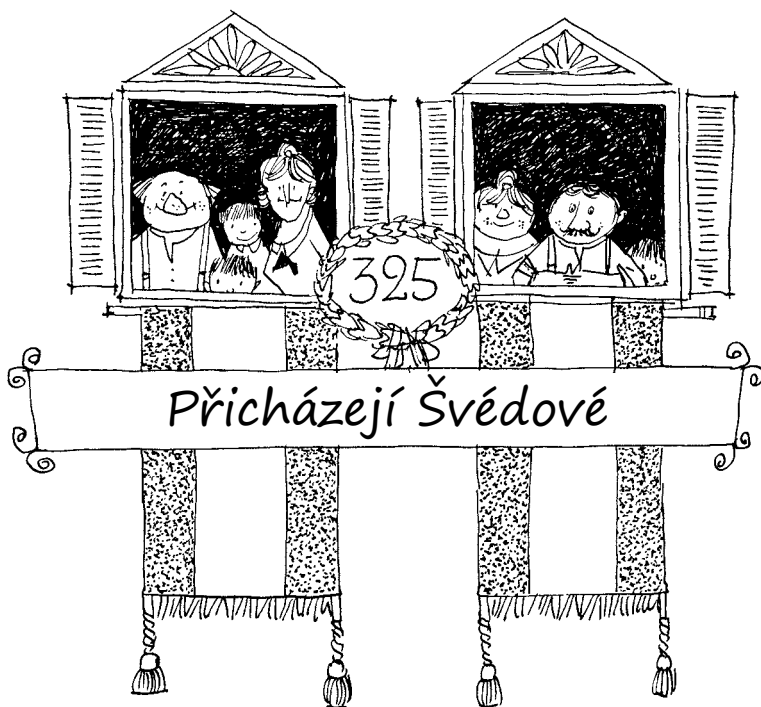
stran hrnou kočáry – tyhle podivné kočáry z plechu a skla, co jezdí úplně bez koní. Jak jen je možné, že jede kočár bez koně? Sova Berta si bude myslet, že si z ní utahují, až jí to budu vyprávět.“

Sova Berta!

Jak dlouho na ni malé strašidýlko vůbec nepomyšlelo! Až teď najednou si na ni opět vzpomnělo.

„Propáníčka, sova Berta! Málem bych na ni zapomnělo! Jestlipak ji ještě někdy uvidím? Když si vzpomenu, jaké to bylo, když jsme s paní sovou společně sedávaly ve větvích starého dubu, je mi ouzko u srdce. Skoro mám pocit, že se mi zase stýská. Po starých časech, kdy jsem ještě bylo noční strašidlo...“

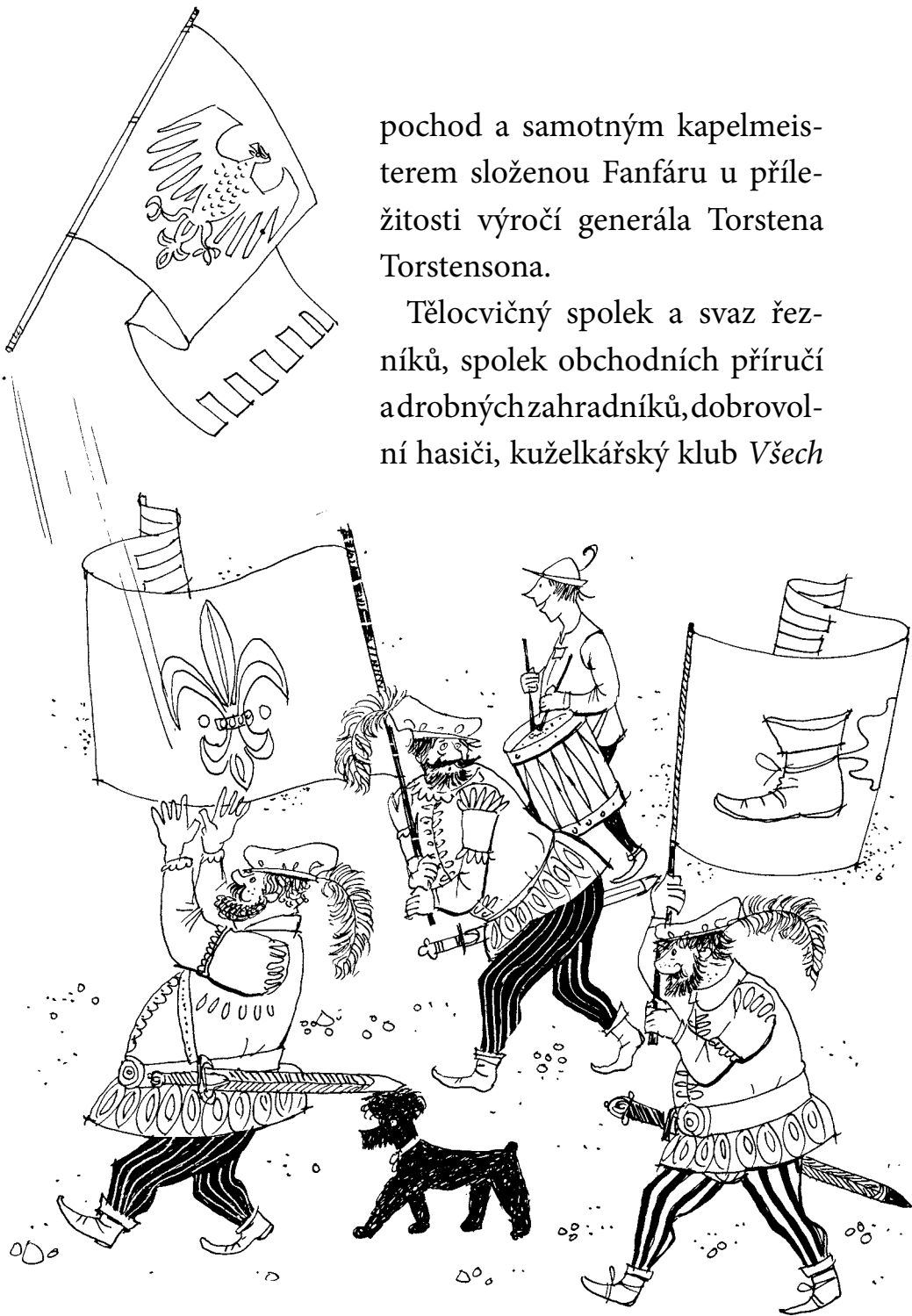
Následující neděli se v Soví Hoře slavilo. Všechny domy byly ozdobené girlandami z listoví a vlajkami. Nad radniční bránu pověsil městský zahradník obrovský věnec z jedlových větví, uvnitř něhož bylo červené pole se zlatými číslicemi 325. Podobné, ale menší štíty se zlatými čísly 325 na červeném podkladě, visely nad většinou domovních dveří a ve výkladních skříních městských obchodů. Každému tak bylo jasné, že dnes se v Soví Hoře slaví 325. výročí.

Už v časných ranních hodinách dorazili první přespolní návštěvníci. V průběhu dopoledne přijížděli stále noví a noví hosté a v pestrobarevných skupinkách proudili do města. Někteří přijížděli autem, jiní po železnici, další autobusem. Svaz mládežníků z Horních a Dolních Únosic přijel dokonce na drkotajícím, traktorem taženém voze, slavnostně ozdobeném květinami a pestrobarevnými stuhami. Všichni chtěli velkou historickou slavnost vidět a tlačili se na Radniční náměstí.

Oslavu zahájilo tažení švédské armády přicházející ze Zeleného tržiště. V čele pochodovali tři lancknechti mávající vlajkami. Za nimi, ozbrojený bodáky a starodávnými puškami, následoval mužský pěvecký sbor Harmonie 1890, zastupující pěchotu. Švédskou jízdu, čítající devatenáct mužů, představovali členové jezdeckého a motorového klubu města Soví Hora. I o vhodnou polní muziku bylo postaráno, neboť za jízdou kráčela – v nabíraných kalhotách a pestrých kabátcích, s falešnými vousy a vlajícími klobouky ozdobenými ptačími pery – městská kapela. Hrála střídavě finský jezdecký

pochod a samotným kapelmeisterem složenou Fanfáru u příležitosti výročí generála Torstena Torstensa.

Tělocvičný spolek a svaz řezníků, spolek obchodních příručí a drobných zahradníků, dobrovolní hasiči, kuželkářský klub *Všech*

devět a spolek válečných kamarádů *Pevně věrní* představovali další oddílové jednotky.

Generál měl dokonce i dvě děla. Ke každému z obou těchto těžkotonážních zbraní byli zapřaženi čtyři silní valaši, což byli ve skutečnosti pivovarští koně, řízení pivovarskými kočími. Kočí však na sobě tentokrát samozřejmě neměli své obvyklé modré lněné zástěry, nýbrž rezavě hnědé uniformy, takže každý na první pohled poznal, že jsou to švédští kanonýři.

Trvalo dobrých dvacet minut, než armáda do-
chodovala před radnici.

Nyní se musel každou chvíli objevit – sám proslu-
lý vojevůdce a obávaný generál Torsten Torstenson!

Lidé si stoupali na špičky a natahovali krky.

A skutečně – támhle už přijížděl!

Mohutný, široce rozkročený seděl na svém šimlo-
vi, levou ruku držel v bok a v pravé třimal žezlo pol-
ního generála, jímž kolem dokola kynul na pozdrav.

Nu, nevypadá ve svém zeleném plášti, s rudým krouceným knírem a se zlatými prýmky na ptačím pery zdobeném klobouku úchvatně?

„Nádhera! Prostě nádhera!“ volali lidé a tleskali.

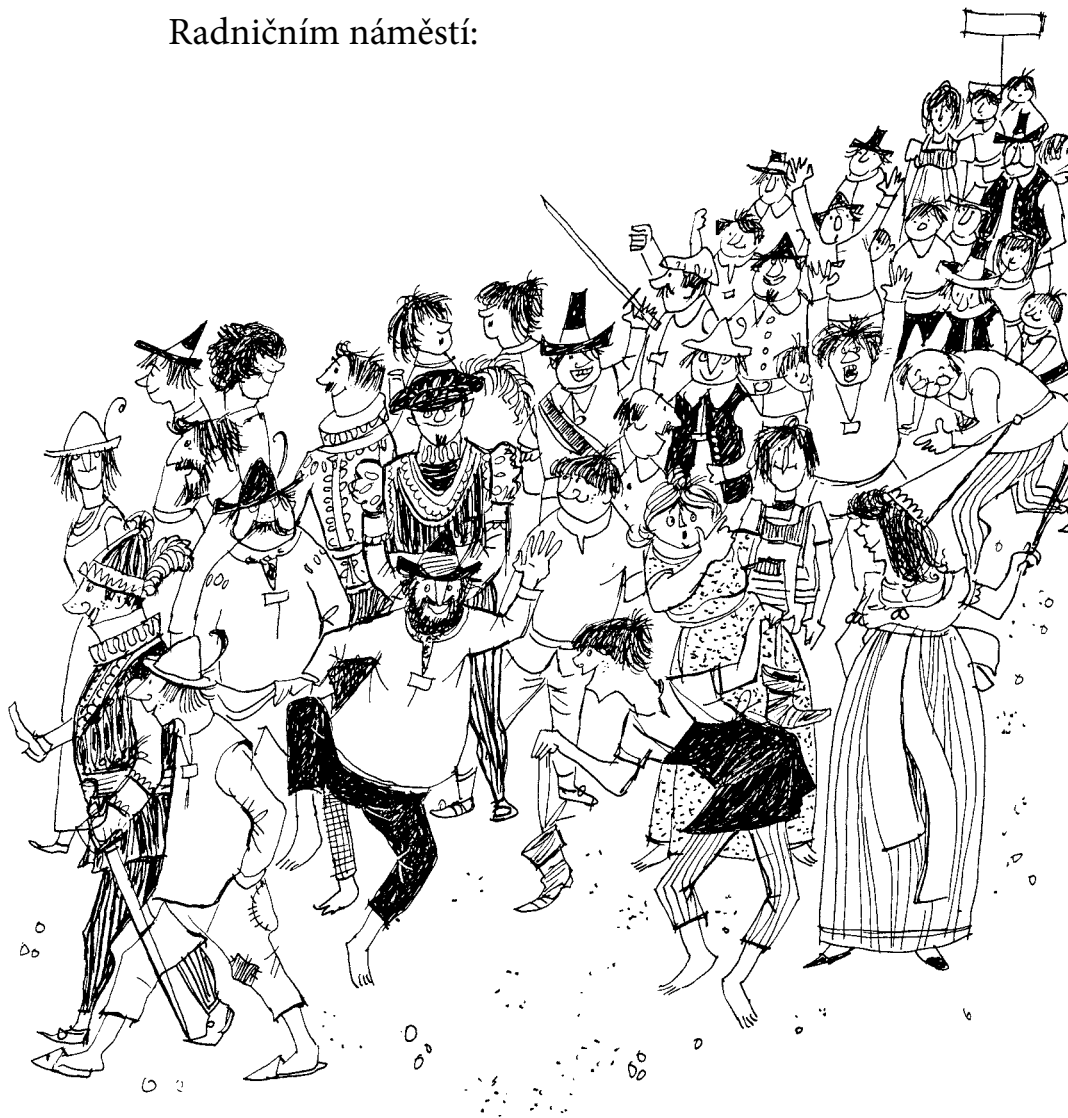
Když se zpravodaj přespolního deníku vyptával, kdo představuje generála Torstensa, ze všech stran se ozývalo: „Cožpak vy ho neznáte? To je přece ředitel akciového pivovaru Kramberger!“

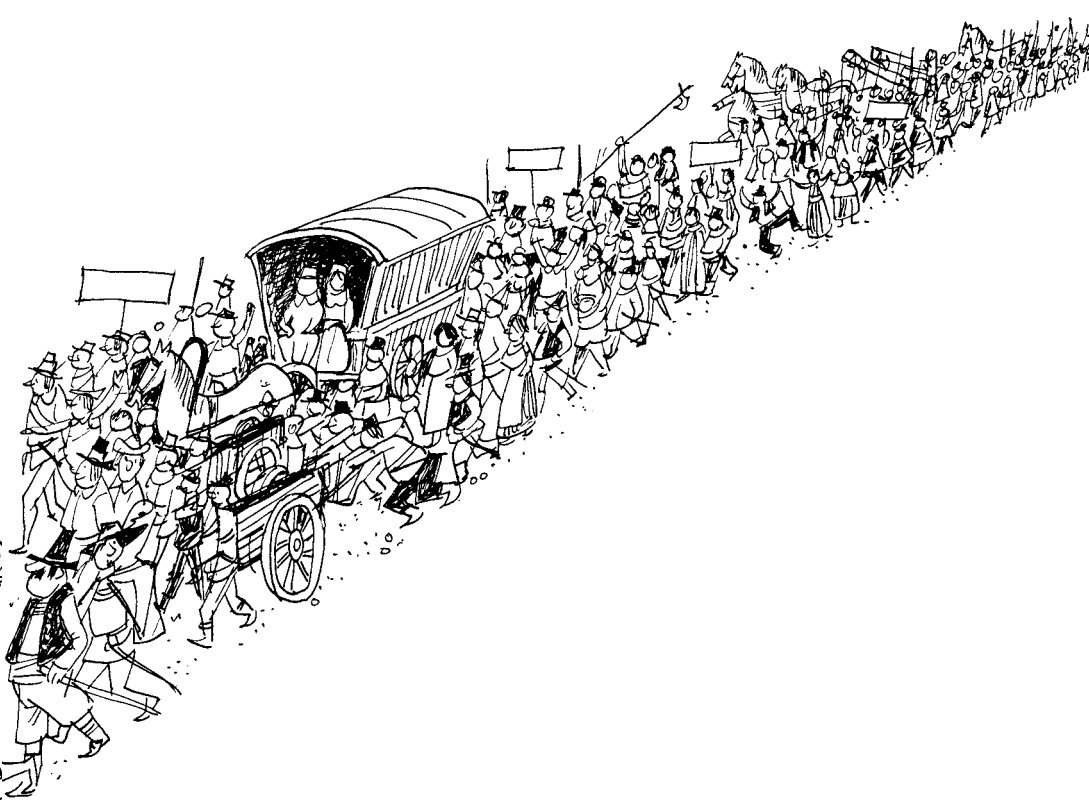
„To koukáte, co? Z toho by byl skutečně skvělý generál. Podívejte, že vypadá úplně jako opravdový! O moc opravdověji by nevypadal ani pravý Torstenson!“

Vtom se ozvalo troubení trumpet.

Torstenson se svým šimlem zamířil do středu náměstí. Pohlédl vzhůru k nebi a diváci ztichli jako myšky. Poté si generál odkašlal a spustil svou řeč. Jeho zvučný a slavnostní hlas se nesl po celém Radničním náměstí:

„Ve jménu švédského krále stojím zde, abych se zmocnil města a pevnosti, jež vzdorně dolů k nám sem shlížejí.“

Takto vznešeně, jazykem hodným slovuťného polního vojevůdce, hovořil generál ještě hodnou chvíli dále. Poté se přihnul mladý oficír (radniční lékárník pan Deuerlein). Z rozkazu generála vyzval městečko a hrad, aby složily zbraně. Císařský velitel pevnosti

ho však s posměchem odmítl. Chce-li Torstenson bezpodmínečně do města, nechal mu vzkázat, ať si to klidně zkusí!

Generálovi při této zprávě samým rozlícením vyskočila na krku žíla. S politováním oznámil, že je tím pádem nucen svou střelbou srovnat městečko i hrad se zemí. Pokynul oběma kanonýrům žezlem polního generála a vykřikl hrozivá slova: „Padniž tedy mé nezvratné rozhodnutí! Ať promluví děla! Dělostřelci, pal!“

Švédští kanonýři ládovali děla a pálili jednu ránu za druhou, až to hřmělo. Diváci jásali nadšením. A nikdo nevěnoval pozornost tomu, že radniční zvon se právě chystal zvonit poledne.

Přesně s dvanáctým odbitím se malé strašidýlko jako obvykle probudilo. Nemělo tušení, že před radnicí se odehrává velká historická slavnost. Zaslechlo ale burácení Torstensonovy dělostřelby – a když vyděšeně vyhlédlo střešním oknem ven, spatřilo, že se Radniční náměstí hemží vojáky.

„Co se to děje?“ zvolalo udiveně. „Jsou to snad zase Švédové? Co tu k čertu chtějí?“

Malé strašidýlko bylo velmi mrzuté a přálo si, aby švédské oddíly se všemi svými kanóny urychleně zmizely.

Znenadání zahlédlo uprostřed dýmu šimla, na jehož hřbetě seděl jezdec v zeleném plášti.

Hromy blesky – není to snad Torstenson?

Generálský klobouk, krajkový límec, vypasený obličej s krouceným knírem... Není pochyb, je to on!

„Je to čím dál horší!“ zlobilo se malé strašidýlko. „Tak on se vrátil! On si troufá se tu znovu ukázat! Co si myslí? Že si to snad nechám líbit jen pro to, že je generál? To se tedy parádně mýlí, tenhle... tenhle kanónový náfuka!“

Následující události se seběhly velmi rychle.

Malé strašidýlko se jako o překot vyřítilo ze střešního okna na Radniční náměstí a přistálo navlas přesně tam, kde chtělo: tři kroky před Torstensonovým šimlem.

„Hej, Torstensone!“ zvolalo. „Zdá se mi, že jsi zešilel! Zapomněl jsi snad, co jsi mi svatosvatě přísahal – té noci, co jsi přede mnou klečel se sepjatýma rukama a žadonil o milost? Koukej odsud zmizet!“

Torstenson (nebo spíše ředitel akciového pivovaru Kramberger) se k smrti vyděsil. Ohromeně zíral na černou postavu s bílýma očima před sebou.

Nedokázal si vysvětlit, odkud se vzala. A co po něm vlastně chce?

„Nuže? Zmizíš dobrovolně, nebo ti mám pomoci?“

Dříve než mohl ředitel Kramberger cokoli odpovědět, začalo malé strašidýlko hrozivě kvílet.

„Hu-huúúúú!“ zahučelo náhle pronikavým hlasem.
„Hu-huúúúú!“

Ředitelův šiml se polekal, vzepjal se, obrátil se na zadních a dlouhými skoky se hnál pryč z náměstí.

Ředitel Kramberger upustil žezlo i uzdu. Moc nechybělo a velikým obloukem by byl z koně sletěl. Chytil se koňské hřívy a jen s nejvyšším vypětím se mu podařilo udržet se v sedle.

„Hu-huúúúú!“ kvílelo malé strašidýlko stále doko-
la. „Hu-huúúúú!“

Není divu, že se splášili i ostatní koně. Švédská jízda proletěla kolem, stejně jako pivovarští valaši s děly. Divokým úprkem se hnali za generálovým šimlem – přes Radniční náměstí k Zelenému tržišti a stále dál, jako o závod, pryč z městečka.

Také švédské pěchoty se zmocnil zmatek. Vojáci a oficíři odhodili zbraně a zděšeně před rozzuřenou černou postavou s bílými očima utíkali.

A což teprve diváci!
Ženy ječely jako o překot, děti plakaly. Odešad
bylo slyšet hlasité volání: „Rychle pryč! Pryč odsud!“
Nastala strašlivá tlačénice. Lidé se běželi schovat

do okolních domů, tlačili se do postranních ulic, všechno bylo strachy vzhůru nohama.

Malé strašidýlko přitom ani v nejmenším nepomyslelo na to, že by zkřivilo jediný vlásek divákům – jemu šlo pouze o Švédy.

„Hu-huúíííí, vy bídní ničemové! Táhněte se svými šavlemi, bodáky a kanóny k čertu! Hu-huúííí!“

Pro malé strašidýlko to byla pořádná fuška. Kvílelo a syčelo a poletovalo z jednoho konce Radničního náměstí na druhý. Běda chudáku Švédovi, který včas nevzal nohy na ramena! Malé strašidýlko ho popadlo za límec a třáslo jím, až mu rachotily kosti. Nedalo pokoj, dokud celá švédská armáda nebyla za horami, včetně vlajkonošů a polního orchestru.

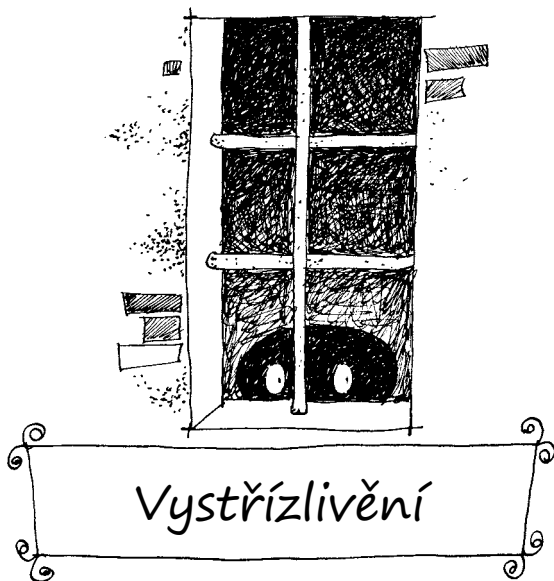
„Viktoria!“ výskalo poté malé strašidýlko, „Viktoria! Torstenson je poražen, Švédové vyhnáni, Soví Hora je zachráněna! Viktoria!“

Do jedné hodiny po poledni mu ještě chvílička zbývala. Přes všechnu tu radost z vítězství se však cítilo k padnutí unavené. Není totiž žádná maličkost zahnat zcela samo na útěk takového věhlasného vojévůdce s celou armádou.

„Musím říci, že pro dnešek mi to stačí!“ pomyslelo si malé strašidýlko a rozhodlo se vydat se na kutě, ačkoliv ještě nebyla jedna hodina.

A protože se náhodou zrovinka nacházelo poblíž radniční lékárny a protože rovněž náhodou bylo jedno ze sklepních oken lékárny otevřené, vklouzlo malé strašidýlko bez dlouhého otálení dovnitř. Vlezlo si do spodní přihrádky vysloužilé komody, s hrdým pocitem si znovu připomnělo své vítězství, polohlasně zamumlalo: „Viktoria,“ a usnulo.

V pondělí se malé strašidýlko probudilo s bolením hlavy. Cítilo se špatně a unaveně.

„Pěkně na mě dolehla ta včerejší námaha,“ pomyslelo si. Ale možná mi jen chybí trocha čerstvého vzduchu pod nosem, tady je pěkně dusno...“

Malé strašidýlko vylezlo z komody a jalo se ve sklepě radniční lékárny porozhlédnout. Postupně navštívilo zásobárnu, prádelnu a uhelný sklep, sklep na ovoce a zeleninu a dřevník. Nakonec na své obchůzce dorazilo i do vinného sklípku.

„Jejdanánku, tolik lahví!“ divilo se. „Zdá se, že v tomhle domě bydlí pořádně žízniví lidé!“

Z vinného sklípku vedlo úzké, zamřížované okénko ven na zahradu. Bylo otevřené. Malé strašidýlko se už už chystalo prostrčit hlavu mezi mřížemi a podívat se ven, když poblíž okna zaslechlo děti, a tak se bleskurychle zase stáhlo zpátky.

Ve stínu domu ležely na dece tři lékárníkovy děti a povídaly si. Malé strašidýlko mohlo slyšet každičké slovo. A protože v tu chvíli nemělo nic lepšího na práci, rozhodlo se děti poslouchat.

Jeden z chlapců se jmenoval Herbert a bylo mu jedenáct let. Jeho sourozencům, dvojčatům Lorenzovi a Juttě, bylo necelých devět.

Herbert měl jako vždy hlavní slovo.

„Musíte uznat, že to byl skvělý kousek!“ křičel. „Černý neznámý je naprosto skvělý. Utíkali před ním jako vyděšení zajíci. Podle mě to bylo k popukání!“

Jutta byla jiného názoru.

„Co na tom vidíš vtipného? Cožpak ti není líto tak pěkné slavnosti?“

„Mně jo!“ zabručel Lorenz. „Určitě to mohla být fajn podívaná, kdyby se do tohlo nevložil ten chlápek... Začátek rozhodně nebyl špatný.“

„Víš, co se mi líbilo nejvíc?“ zeptala se Jutta.
„Nejvíc se mi líbilo, že všechno působilo tak opravdově. Třeba ten Torstenson! No nevypadal navlas stejně jako na tom obraze v hradním muzeu? Dokonce i pana Deuerleina by všichni museli považovat za švédského oficíra, kdyby nevěděli, že je to ve skutečnosti převlečený lékárník!“

„Představuju si,“ uvažoval Lorenz, „kolik asi námahy a peněz muselo stát ušití čtyř set sedmdesáti

šesti švédských uniforem. A odkud vůbec měli ty péry zdobené klobouky a ty zbraně? Určitě nebylo snadné je pro všechny účinkující sehnat!“

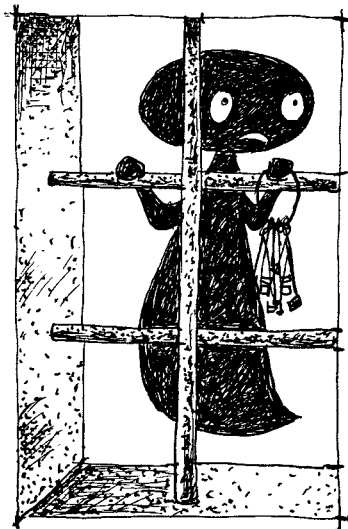
Malé strašidýlko viselo oběma rukama na mříži sklepního okénka a nevěřilo vlastním uším. Rozumělo-li dobře dětem v zahradě (a o tom nebylo pochyb), tak ti, které včera vyhnalo z náměstí, nebyli vůbec žádní skuteční Švédové – a už vůbec ne žádný skutečný Torstenson!

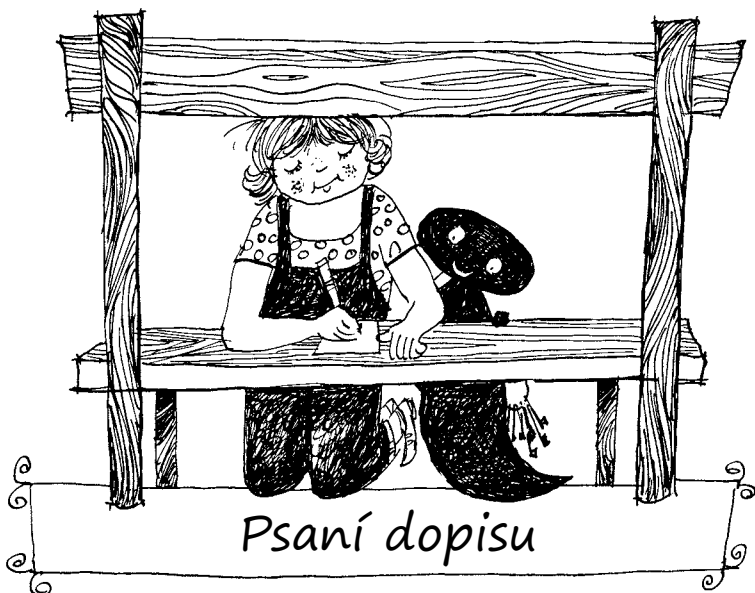
Ach ne, krindanánku, skutečný Torstenson to opravdu nemohl být! Od doby, kdy obléhal hrad a městečko, už přece uplynulo tři sta dvacet pět let! Takového věku se žádný člověk nedožije, ba ani generál ne!

„Co jen jsem to provedlo!“ uleklo se malé strašidýlko. „Ach, ty svatá dobroto! Jak jen jsem mohlo být tak hloupé! A to jsem si ještě připadalo jako velký hrdina... To jsem to, pane, hrdina! Takového si lze jen těžko představit!“

Malé strašidýlko se zlobilo natolik, že by se bylo nejraději zpohlavkovalo. Čím déle o té události přemýšlelo, tím smutnější bylo jeho vystřízlivění.

„Zdá se mi, že je nejvyšší čas, abych se vrátilo zpátky domů na Soví skálu,“ říkalo si. „Tady dole člověk nezažije každý den nic jiného než mrzutosti a pozdvižení, a to mi už stačí, toho už mám do konce života plné zuby. Ale ještě před tím, než se z městečka odporučím, vysvětlím těm třem dětem na zahradě, jak to všechno bylo. To s těmi Švédy včera a vůbec. Děti to pak mohou převyprávět všem lidem. Když už můžu za to, že slavnost skončila tak neslavně, ať lidé ze Soví Hory alespoň vědí, co jsem při svém počínání vlastně zamýšlelo. Jedná se koneckonců o mou dobrou pověst!“

Malé strašidylko hbitě a neslyšně vyklouzlo ven do zahrady a schovalo se za nejbližším bezovým keřem. Odtud na lékárníkovy děti tiše a přátelským hlasem zavolalo:

„Ssst – děti! Nebojte se mě, musím vám něco říct, něco moc důležitého. Nesmíte ale utíkat a křičet, já vám neublížím.“

Herbert, Lorenz a Jutta se udiveně rozhlíželi po zahradě. Nedokázali si vysvětlit, kdo to k nim mluví. Když Jutta zahlédla, jak zpoza bezového

křoví pomalu vyplouvá černá postava s bílýma očima a mává na ně, maličko vypískla.

„Ííí, podívejte – černý neznámý!“

„Ano, tak mi bohužel v Soví Hoře říkají,“ oznámilo malé strašidýlko. „A bohužel také vím, že se mě všichni lidé v městečku bojí. Přitom nejsem nic jiného než nešťastné malé strašidýlko a je mi strašlivě líto, že jsem včera narušilo slavnost. Ale já jsem to neudělalo proto, že jsem zlé, ale proto, že jsem si myslelo, že Torstenson a Švédové jsou skuteční...“

Lékárníkovy děti nevěděly, co dělat: zda křičet, nebo utéct – nebo zůstat a poslouchat dál.

„Vy jste tedy – strašidlo?“ zeptal se nedůvěřivě Herbert.

„Ano, nemáš-li nic proti tomu.“

„A proč jste černé?“ chtěl vědět Lorenz. „Já myslel, že strašidla jsou bílá...“

„Jen noční strašidla,“ povzdychlo si malé strašidýlko.

„A vy?“ ptala se Jutta. „K jakému druhu strašidel patříte vy?“

„Já jsem bohužel už čtrnáct dní denní strašidlo, slunce mě proměnilo v černé. Ale předtím, když jsem ještě bývalo noční strašidlo, to jsem bylo čisťounce bílé, bělejší než mráček sněhového prachu... Mimochodem, ve skutečnosti přebývám nahoře na hradě, na Soví skále.“

„Jenže od jisté doby,“ prohlásil Herbert, „jste tady dole a v městečku kvůli vám není bezpečno.“

„To se přihodilo čistě náhodou,“ namítlo malé strašidýlko.

Rozpačitě hledělo na lékárníkovy děti. A potom jim vyprávělo svůj příběh, přičemž velmi podrobně vylíčko včerejší nedorozumění, za které se cítilo velmi trapně a za které se stále znovu a znovu omlouvalo.

„Neumíte si představit,“ litovalo malé strašidýlko, „jak moc je mi všechno líto – a jak moc mi záleží na tom, abych lidem ze Soví Hory mohlo vysvětlit, že jsem nezamýšlelo nic zlého. Jenže jak to udělat?“

„Napište dopis panu starostovi!“ navrhl Lorenz.

„Dopis? To je vyloučené!“ řeklo malé strašidýlko a přiznalo, že se nikdy nenaučilo psát ani číst.

„To nevadí,“ odvětila Jutta, „to my umíme!“

Odběhla do domu a přinesla ze svého pokoje plnicí pero a dopisní papír. Ze zahradní lavice si udělala psací stůl, klekla si a namočila pero.

„Diktujte, prosím!“

Malé strašidýlko tedy diktovalo a Jutta psala:

*Vážený pane starosto města Soví Hora!
To, co se přihodilo včera během historické
slavnosti, je mi strašlivě líto. Dovolte mi,
prosím, vysvětlit, jak k tomu došlo.*

Byl to docela dlouhý dopis. Když byl hotový, nechal si ho malé strašidýlko znovu přečíst. Pak mu Jutta ukápla pár kapek inkoustu na pravý palec a malé strašidýlko dopis slavnostně podepsalo:

Hned nato ho napadlo, že na něco zapomnělo.

„Mohla bys, prosím, dopsat dolů ještě jednu maličkost?“ zeptalo se Jutty. „Jen dvě věty...“

„Jistě, ráda,“ řekla Jutta.

Vynechala za podpisem řádku tak, jak se patří, a napsala, co jí malé strašidylko nadiktovalo:

P. S.

Bylo bych Vám velmi vděčné, kdybyste tento dopis mohl otisknout v Městském zpravodaji. Kromě toho Vám slibuji, že zítra v poledne Soví Horu opustím a už nikdy se do městečka nevrátím.

Jutta vložila dopis do obálky a napsala na ni adresu.

„Vracíte se nejspíš na Soví skálu, až zítra opustíte město, že?“ zeptala se.

„Samozřejmě.“

„A pak,“ řekl Lorenz, „se z vás také samozřejmě zase stane noční strašidlo – je to tak?“

Malé strašidýlko na Lorenze smutně pohlédlo.

„Přálo bych si, abys měl pravdu... Bohužel už jsem ale ztratilo naději, že se ještě někdy v noční strašidlo opět proměním. Obávám se, že s tím je konec.“

Malé strašidýlko se rozplakalo. Z očí mu kanuly velké bílé slzy a dopadaly na zem jako letní kroupy: bác, bác, bác, bác.

Děti na malé strašidylko s pohnutím hleděly.

„Ale copak, copak?“ zvolal Herbert. „Copak se děje?“

Lorenz se škrábal za uchem a neříkal vůbec nic. Jen Jutta pochopila, o co tu jde. Pokoušela se malé strašidylko utěšit.

„Hlavně nezoufat!“ řekla. „Pojďme raději promyslet, jestli by vám nějak nebylo pomoci!“

Malé strašidylko mávlo rukou.

„Mně není pomoci!“ vzlykalo. „Kdybych jen bylo bývalo poslechlo sovu Bertu, ona mě varovala!“

Náhle dostalo malé strašidylko nápad. No ovšem – sova Berta! Že na to nepřišlo dřív!

„Musíme se zeptat sovy Berty!“ vykřiklo. „Jestli by si v téhle záležitosti vůbec někdo věděl rady, je to sova Berta... Neví sice všechno, ale ví opravdu hodně věcí, které ostatní nevědí. Chcete-li mi opravdu pomoci, děti, tak se musíte zeptat sovy Berty!“

„A proč se jí nezeptáte samo?“ chtěl vědět Herbert.

„To nejde! Já jsem přece denní strašidlo a ona je noční pták. Ale je to moje přítelkyně. Bydlí ve vykotlaném dubu za hradem, najdete ji snadno...“

Děti občas na hrad Soví skála chodívaly s rodiči na procházku. Malé strašidýlko se tedy nepotřebovalo nijak dlouho zdržovat s vysvětlováním cesty. Zároveň by pro děti nemělo být nijak zvlášť obtížné se v noci vyplížit z domu, tvrdily, to se dá zařídit.

„Jak ale projdeme hradem?“ zeptal se Herbert. „K dubu jiná cesta není. A hradní brány budou večer, jak známo, zamčené.“

Lorenz a Jutta se zatvářili nešťastně, ale malé strašidýlko si vědělo rady.

„Půjčím vám zkrátka svazek třinácti klíčů,“ řeklo a vysvětlilo dětem, jak se s ním zachází. „Takhle se úplně snadno dostanete do hradu a z hradu zase ven.“

Děti tedy malému strašidýlku slíbily, že následující noc vyrazí k vykotlanému dubu za sovou Bertou pro radu.

Malé strašidýlko bylo velmi šťastné. Poděkovalo dětem a pak Herbertovi podalo svazek třinácti klíčů.

„Hodně štěstí – a nezapomeňte: sova Berta pokládá za velmi důležité, aby byl člověk vždy zdvořilý. Nikdy jí netykejte, nýbrž oslovujte ji „vy“ anebo

„paní sovo“. To jsem vám ještě chtělo říci, to byste měly vědět... A ještě něco! Neposílejte, prosím, dopis panu starostovi už dnes!“

„Jak si přejete,“ ujistil malé strašidylko Herbert.
„Ale proč vlastně?“

„Protože jsem starostovi slíbilo, že zítra ze Soví Hory navždy zmizím,“ řeklo malé strašidylko.

„A mohlo by se přece stát, že vzhledem k tomu, o čem jsme právě hovořili, to zítra vůbec nebude možné.“

Rada sovy Berty

Mezi jedenáctou a půl dvanáctou v noci se lékárníkovy děti po špičkách vytratily z domu. Všechno proběhlo hladce, ani rodiče dětí, ani pan Deuerlein, který měl té noci v radniční lékárně noční službu, si ničeho nevšimli.

V tuto dobu již městečko Soví Hora hluboce spalo. Nikým nepozorovány spěchaly děti vedlejšími ulicemi a úzkými uličkami k Horní bráně. Odtud se pak po pěšince vydaly k hradu. Cestička byla kamenná a příkrá, děti ve tmě zakopávaly o kořeny stromů, kameny i vlastní nohy a padaly přímo na nos.

„K čemu jsem si vlastně vzal kapesní svítilnu?“
vzpomněl si Lorenz.

Jenže když chtěl baterku rozsvítit, Herbert to zakázal.

„To ne, mohla by nás prozradit!“

„No, bezva,“ zabručel Lorenz. „Já to přece myslel dobře...“

Na prostranství před hlavní hradní bránou se děti chvilku zastavily, aby si oddechly. Jutta vytáhla z kapsičky u sukně sáček s bonbóny.

„Je libo malé posilnění?“

Nejen Juttě, ale i oběma chlapcům bušilo srdce jako o závod. Lorenz by samozřejmě prohlásil, že je to kvůli příkrému stoupání.

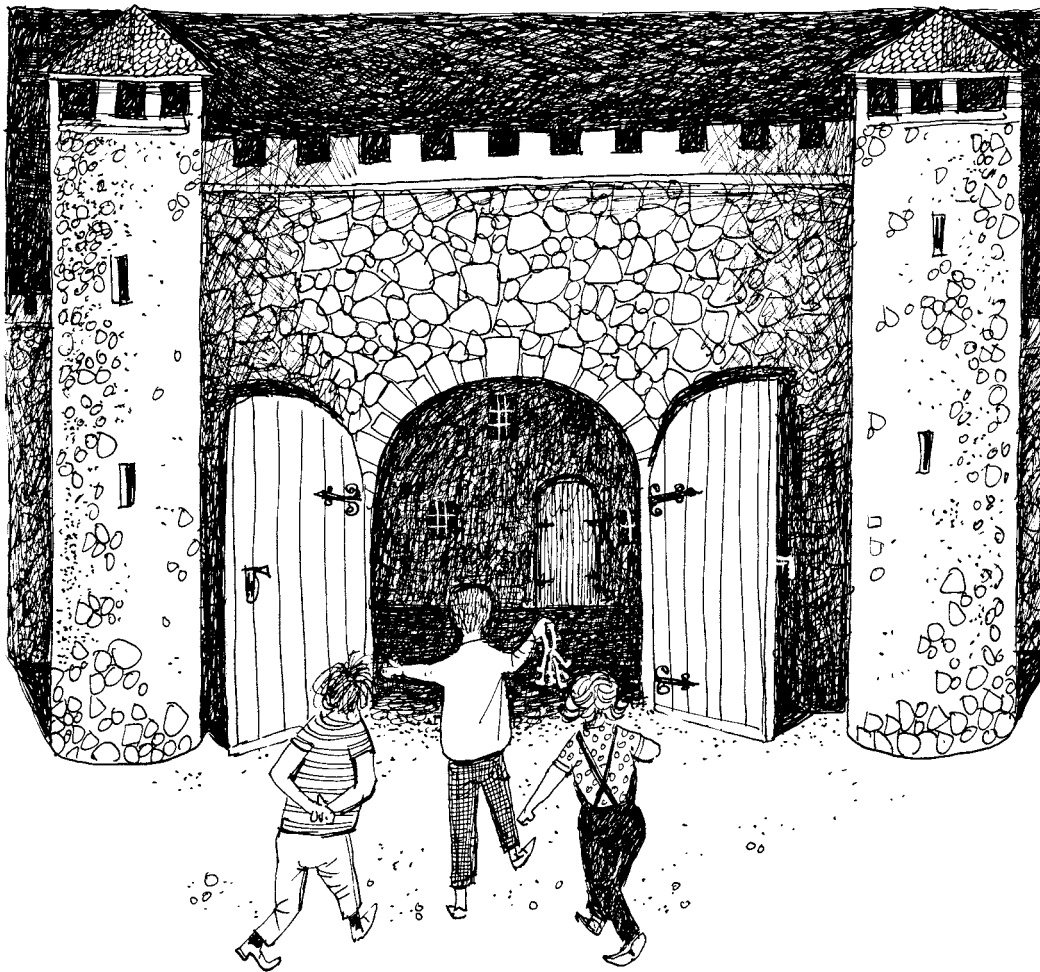
„Tak jdeme?“ zeptal se po chvilce Herbert.

„Ano,“ statečně odpověděli Lorenz s Juttou.

Nastal velký okamžik. Herbert mávl svazkem třinácti klíčů. Kouzlo fungovalo, těžká křídla hradní brány se hladce a neslyšně otevřela.

„Rychle dovnitř!“ popoháněl je Herbert.

Jakmile byly děti na hradním nádvoří, brána se za nimi opět zavřela.

„Báječné!“ řekl Lorenz. „Teď už se nemůže nic pokazit!“

I prostřední a nádvorní hradní brány se na mávnutí klíčů poslušně otevřely. Děti kráčely zpočátku nesměle, zanedlouho však stále rozhodněji

a odvázněji. Jednou jim těsně nad hlavami zařepetal netopýr, pak zase svými kroky vyplašily několik krys. Polekaly se, ale zastavit se nedaly.

Kolem půlnoci stály před vykotlaným dubem.

Snad bude sova Berta doma! Lorenz vytáhl baterku a posvítil vzhůru do větvoví. Vysoko z koruny stromu zaslechly děti chraplavý hlas, který k nim soví řečí cosi volal dolů. Lorenz ani Jutta jazyku nerozuměli, jen Herbert ano.

„Máš vypnout baterku, říká, oslepuje ji to!“

Lorenz a Jutta na Herberta udiveně pohlédli. „Ty jí rozumíš?“

„A vy snad ne?“ zeptal se Herbert. „Tak to asi bude těmi klíči...“

Jutta a Lorenz se tedy také chopili svazku klíčů. Od té chvíle rozuměli soví řeči i oni.

„Kdo jste?“ otázala se sova Berta. „A odkud přicházíte?“

„Jsme lékárníkovy děti ze Soví Hory,“ odpověděl Herbert. „Posílá nás váš starý známý, jenž vás srdečně pozdravuje.“

„Starý známý?“ zasyčela sova. „O tom, že bych v Soví Hoře měla staré známé, nic nevím!“

„Jedná se o malé strašidýlko,“ řekl Lorenz. A Jutta připojila: „Je velmi, velmi nešťastné, víte – a prosí vás o radu.“

V tom okamžiku sova hlasitě zahučela: „Proč jste to neřekly hned?! Počkejte, prosím, sletím k vám dolů a pak si o všem v klidu promluvíme...“

Fšššššš! Sova připlachtila ze svého místa dolů a posadila se na nejnižší dubovou větev.

„Vyprávějte, prosím, vyprávějte!“

Herbert, Lorenz a Jutta sově vylíčily, co bylo potřeba. Sova Berta mlčky naslouchala. Poté si natřásla peří a oklepala se.

„Smutné, celá tato záležitost je mimořádně smutná!“ zaskuhrala. „Tak proto mě tedy malé strašidýlko v poslední době nenavštěvovalo... Ptáte-li se mě ovšem, jak je možné, že se z něho náhle stalo denní strašidlo, mohu vám pouze říci: souvisí to s hodinami!“

„S jakými hodinami?“ zeptali se Lorenz a Jutta současně.

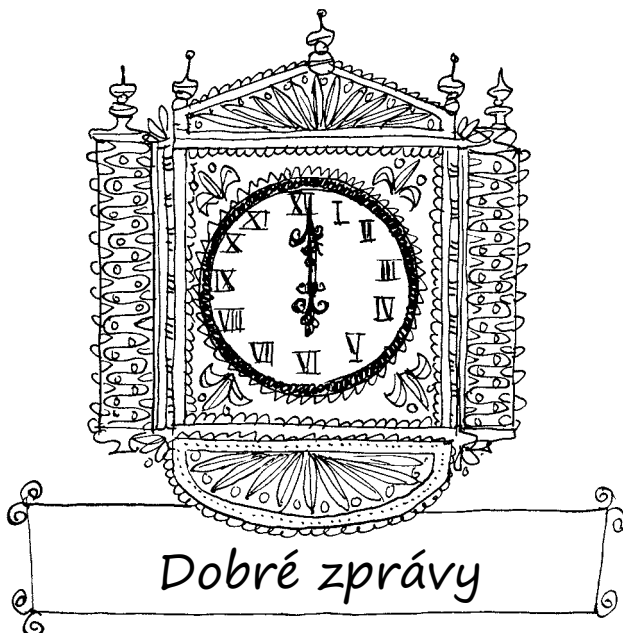
„S radničními, pochopitelně!“

Sova Berta dětem v krátkosti vysvětlila, jak je to s radničními hodinami a malým strašidýlkem. Pak

pomalou a velmi opatrně připojila: „Zkuste si vzpomenout, zda před čtrnácti dny někdo nezastavil či nepřeřídil hodiny na radniční věži. A pokud se tak stalo, postarejte se prosím o to, aby byla chyba opět napravena. To je vše, co vám k tomu mohu říci. Sbohem, panstvo, a vyřidte, prosím, mé pozdravy malému strašidylku, a že mu přeji hodně štěstí!“

Poté sova Berta roztáhla křídla, kývla hlavou směrem k lékárníkovým dětem a zmizela ve tmě.

Sotva dalšího dne odbil radniční zvon poledne, vyřítilo se malé strašidýlko ze sklepního okénka do lékárenské zahrádky, kde na něho již čekal Herbert se svými sourozenci.

„Nuže?“ zvolalo nedočkavě malé strašidýlko. „Povedlo se vám něco zjistit? Ano, nebo ne?“

„Můžete být klidné, všechno šlo dobře,“ řekl Herbert a Jutta s rozzářeným výrazem vzápětí dodala: „Doufám, že budete spokojené. Vypadá to, že bychom vám mohli pomoci.“

„Opravdu?!“ Malé strašidýlko mělo z jejich zpráv takovou radost, že samou radostí začalo poskakovat. „Tak už vyprávějte!“ prosilo nanejvýš rozrušeným hlasem. „Prosím, tak už vyprávějte!“

Herbert ale odvětil: „Pojďme raději do zahradního altánku, tam nás nikdo nebude rušit. Kromě toho vám chci nejprve vrátit svazek třinácti klíčů, mockrát za něj děkujeme!“

„Prosím, prosím, hlavně, že vám byl užitečný!“

V zahradním altánku bylo příjemně těсно. Seděli kolem kulatého zahradního stolku jako spiklenci.

„Teď už ale povídejte! Chci konečně vědět, na čem jsem!“

Herbert se sourozenci malému strašidýlku vyprávěli o rozhovoru se sovou Bertou a o tom, jak sova předpokládá, že nehoda, jež malé strašidýlko potkala, je v jakési záhadné souvislosti s radničními hodinami.

„Nejprve jsme nevěděli, co si s takovou radou počít,“ přiznal Lorenz. „Ale potom jsme si řekli: jestli se to týká radničních hodin, bude nejlepší zeptat se hodináře Cifra. Vydali jsme se tedy za ním – a co myslíte, že jsme zjistili?“

„Nu co?“ otázalo se malé strašidýlko.

„Pan Cifr nám řekl,“ odpověděla Jutta, „že před šestnácti dny dostal od starosty za úkol zkontrolovat chod radničních hodin. Ráno v sedm hodin tedy hodinový stroj zastavil. Potom celých dvanáct hodin na stroji pracoval až do sedmi hodin do večera.“

„A potom, po dvanácti hodinách,“ pokračoval s vážným výrazem ve tváři Herbert, „vedl pan Cifr hodiny opět do chodu – a to tak, že je zkrátka pustil dál přesně v místě, kdy je ráno zastavil. Na ciferníku je to koneckonců stejné, ať je sedm hodin ráno nebo sedm večer.“

„Ale jenom na ciferníku!“ vpadl mu do řeči Lorenz. „Ve skutečnosti jsou tedy radniční hodiny od té chvíle o dvanáct hodin pozadu: když je půlnoc, bijou poledne, a když je poledne, bijou půlnoc! Nikdo ve městě si toho nevšiml, protože nikomu to nepřivodilo žádnou škodu – až na jedinou výjimku...“

„A ta výjimka, ta jsem já!“ zvolalo malé strašidýlko, které pomalu začínalo chápat, jak spolu všechno souvisí. „Protože jsou radniční hodiny zpožděné,

probouzím se teď odnedávna pokaždé v poledne místo o půlnoci!“

Děti přikývly. Nepochybovaly o tom, že takhle se celá věc má.

„Opravdu si myslíte, že mi můžete pomoci?“

„Ano, opravdu,“ řekl Herbert.

„A proto,“ vysvětloval Lorenz, „vystoupáme dnes večer v sedm hodin s panem Cifrem na radniční věž...“

„A tam,“ navázala Jutta, „jednoduše radniční hodiny posuneme o dvanáct hodin dopředu, aby čas opět souhlasil.“

„To je vše?“ ptalo se udiveně malé strašidýlko.

„Ano, to je vše,“ řekly lékárníkovy děti. Jestli to nebude stačit, pak nevědí, co by mohlo pomoci dál.

„Ale ono to vyjde!“ zvolala Jutta s nadějí v hlase. A Lorenz ujišťoval: „Samozřejmě, že to vyjde!“

„Ach, děti!“ povzdychlo si malé strašidýlko a zakoulelo přitom očima. „Jestli máte pravdu – neumím si to ani představit!“

A malé strašidýlko dětem nadšeně vyprávělo, jak moc se těší na to, až bude zase v noci strašit na hradě, a že si vůbec nedokáže představit nic krásnějšího.

A povídalo a povídalo, až byla hodina po poledni téměř u konce. Vtom si vzpomnělo na dopis pro pana starostu.

„Dopis můžete dnes večer odnést na poštu,“ řeklo malé strašidýlko. „Ať už budeme mít s radničními hodinami štěstí, nebo ne – zítra v tuto dobu už každopádně v městečku Soví Hora nebudu, to je jisté.“

Potom se ale už malé strašidýlko chystalo rozloučit a vklouznout oknem do sklepa. Jenže Jutta to nedovolila. Trvala na tom, aby malé strašidýlko tentokrát nespalo ve sklepě, nýbrž v zahradním altánku, kde mu uvnitř truhlice na sezení vytvořila z polštářů pro panenky pohodlné místečko na spaní.

„Hezky se vyspěte – a hodně štěstí při probuzení!“ popřála ještě Jutta malému strašidýlku, než se nad ním s úderem jedné hodiny zavřelo víko.

Jen se nezdržuj, malé strašidýlko!

V sedm hodin večer, poté co odnesly dopis pro pana starostu na poštu, vystoupaly lékárníkovy děti spolu s hodinářem Cifrem na věž radnice a pan Cifr velkým šroubovákem posunul ručičky na ciferníku o dvanáct hodin dopředu tak, aby čas na hodinách a denní doba opět souhlasily.

„To bychom měli,“ prohlásil pan Cifr, když byl hotov. „Doufejme, že to pomůže!“

Paní lékárníková si nedovedla vysvětlit, proč toho dne spěchaly děti hned po večěři do postele. Ale předchozí noc byla pro Herberta a jeho sourozence poněkud krátká. Děti si nařídily budík na deset minut před dvanáctou a pak už se jim únavou zavřely oči.

„To bych ráda věděla, co to jen s dětmi je,“ prohlásila paní lékárníková ke svému muži se starostí v hlase. „Snad nám nestůňou? Doposud šly samy dobrovolně do postele jen dvakrát. Poprvé dostaly hned nato příušnice, podruhé spálu. Doufám, že tentokrát to nebudou spalničky nebo plané neštovice!“

Herbert a Lorenz spali tak tvrdě a hluboce, že je řinčení budíku vůbec nevyrušilo. Naštěstí alespoň Juttu budík probudil a té se pak s trochou námahy podařilo vzbudit i bratry.

„Rychle, Lorenzi, Herberte, vstávejte, už je čas! Každou chvilku budou hodiny odbíjet půlnoc!“

Z okna bylo možné vidět zahradní altánek. Toho dne byla noc velmi temná. Měsíc se schovával za hustými mraky. Ještě štěstí, že poblíž plotu stála pouliční lampa, jejíž světlo dopadalo až k zahradnímu altánku!

„Snad nečekáme nadarmo!“ prohlásil s jistou pochybností Lorenz.

„Snad ne,“ řekl rovněž nejistě Herbert.

Jen Jutta byla pevně přesvědčená, že to dobře dopadne. Byla klidná a plná důvěry – až do chvíle, kdy

se ozval zvon radničních hodin. V ten okamžik se i Juttě rozbušilo srdce a se zatajeným dechem počítala každé odbití.

Čtyřikrát jemnější, vyšším tónem, dvanáctkrát hluboké... Byla půlnoc!

Tamhle, podívejte! – Dveře zahradního altánku se náhle otevřely a ven vyletěla tmavá postava. Byla malá a černá a měla bílé oči, jež ve tmě zářily jako dva stříbrné měsíce.

„Tamhle je!“ vykřikla Jutta a samou radostí polkla. „Tamhle je!“

Malé strašidýlko připlulo až k oknu dětského pokoje. V levé ruce drželo svazek klíčů, pravou rukou dětem zamávalo.

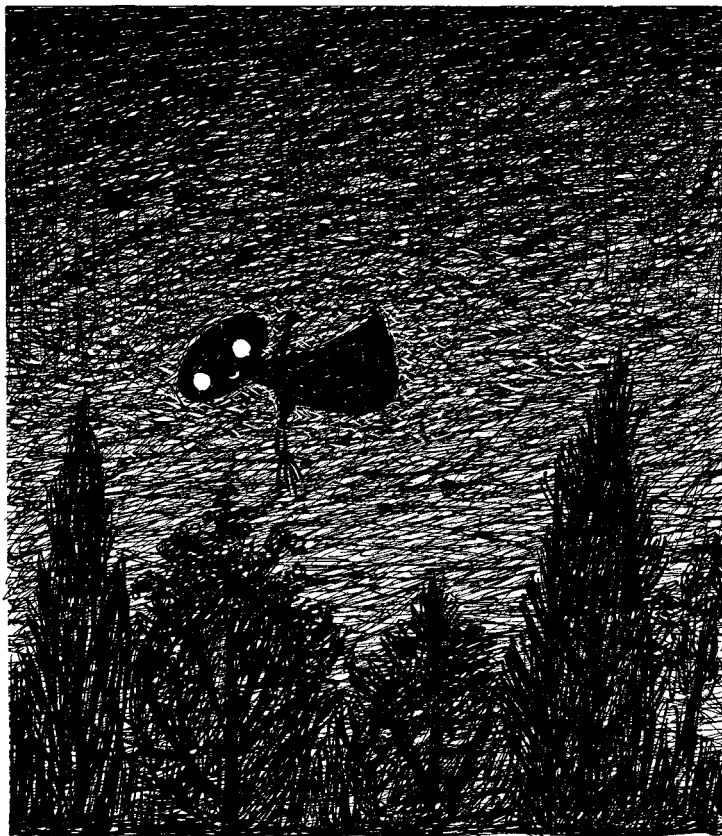
„Děkuji vám, milé děti, děkuji vám nastokrát! Nelze popsat, jak šťastné jste mě svou pomocí udělaly. Kdybych strážilo poklad, hned bych vám ho darovalo. Jenže vše, čím vám mohu poděkovat, je pouhé přání. Tak vám tedy přeji, abyste alespoň jedenkrát v životě byly stejně šťastné, jako jsem dnes já.“

„To je od tebe milé,“ řekla Jutta a ani jedno z dětí nezarazilo, že malému strašidýlku tyká.

I malému strašidylku to přišlo docela v pořádku.
„Nebudete se snad zlobit, když se nyní odporoučím?“ zeptalo se. „Strašlivě mě to táhne zpět na Soví skálu. Nemůžu se dočkat, až budu zase doma.“

„Ale jistě,“ řekl Lorenz. A Herbert dodal: „Jen se nezdržuj, malé strašidýlko, my ti rozumíme.“

Opět měsíční svit

A tak malé strašidylko letělo domů: přes střechy spícího městečka k radnici, od radnice přes Zelené tržiště k Horní bráně a od Horní brány vzhůru na hrad.

„Žijte blaze, občané Soví Hory tam dole! V posledních dvou týdnech jste se mnou zažili všelijaké nepříjemnosti, avšak teď jste se mě konečně zbavili, a to je hlavní. Na každý pád nemám ani v nejmenším úmyslu se ve vašem městečku ještě někdy ukázat. Od nynějška zůstanu tam, kde je moje místo. Z mého hradu už mě nic nevytláká, dokonce ani má vlastní zvědavost!“

Malé strašidýlko třikrát obkroužilo hradby Soví skály, třikrát hradní věž a třikrát Panský sál s Rytířským salónekem. Vše bylo stejné, i když malému strašidýlko připadalo, že tu nebylo celou věčnost.

„Že bych generála poctilo svou návštěvou?“ pomyslelo si. „Ale ne, to má čas až do příští deštivé noci. Dnes musím vyřídit něco mnohem důležitějšího...“

Sova Berta seděla ve větvích vykotlaného dubu a ani trochu se nedivila, když ke stromu zničehonic připlulo malé strašidýlko a posadilo se vedle ní.

„Dovolíte, paní sovo?“

„Nic bych nedovolila raději.“

Chvíli oba přátelé jen tak seděli vedle sebe a mlčeli.

„Takže vám pomohli?“ zeptala se konečně sova.

„Ano, jak je vidno,“ řeklo malé strašidýlko. „Rada, kterou jste včera sdělila Juttě a jejím bratrům, byla cennější než zlato. Děkuji vám za ni!“

„Prosím, prosím, můj příteli!“ Sova si natrásla peří. „Bylo to, mezi námi, čistě pro mé vlastní dobro.“

„Vlastní dobro...“

„Čistě vlastní dobro!“ opakovala sova a kývla hlavou, aby svá slova zdůraznila. „Už mi to tu bez vás

pomalou připadalo nudné. Život se mi líbí o mnoho více, je-li zde někdo, kdo mi dělá společnost. Jistě jste toho v Soví Hoře hodně prožilo. Vyprávějte, prosím.“

„Jak si přejete,“ řeklo malé strašidylko.

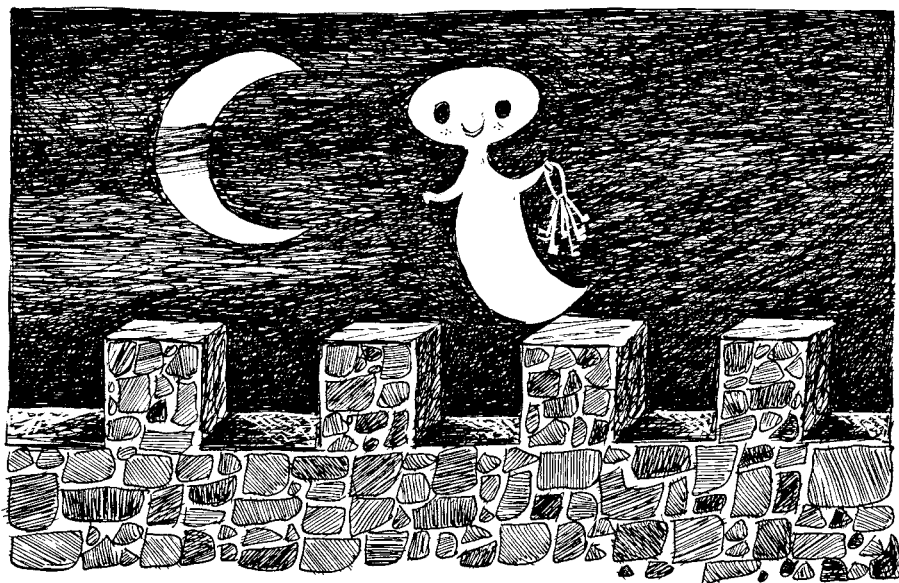
A chystalo se dát k dobrému své historiky z městečka: jak polekalo strážníka, jak vyplašilo trhovkyně na Zeleném tržišti, co způsobilo na radnici a jak to bylo s generálem Torstensonem a Švédy, kteří žádání Švédi nebyli – jenže vtom se přihodilo něco nečekaného. Něco, co malému strašidylku zabránilo ve vyprávění, ještě než vůbec pořádně začalo.

Najednou totiž z hustých mračen pokrývajících oblohu vyklouzl měsíc – velký a kulatý kotouč z čistého stříbra.

A jeden ze stříbrných měsíčních paprsků dopadl na malé strašidylko.

A malé strašidylko se cítilo nevýslovně dobře. Připadalo si lehké a svobodné, mnohem lehčí a svobodnější než kdykoliv předtím.

A pak si náhle všimlo – najednou už nejsem černé strašidlo, už zase zářím, už jsem zase bílé!

„Jsem bílé!“ zvolalo užasle a přešťastně. „Jsem bílé, jsem bílé, jsem bílé, bílé, bílé, bílé!“

Sova Berta se usmála a prohlásila: „A to vás udivuje? Vždyť je to přece zcela jednoduché a samozřejmé, můj milý příteli. Slunce způsobilo, že jste zčernalo. Měsíc vás znovu proměnil v bílé. Tak to je a já bych řekla, že byste se opět mohlo pomalu uklidnit.“

Ale malé strašidýlko bylo samou radostí úplně bez sebe. Nedokázalo sovu Bertu poslechnout, ne a ne se uklidnit.

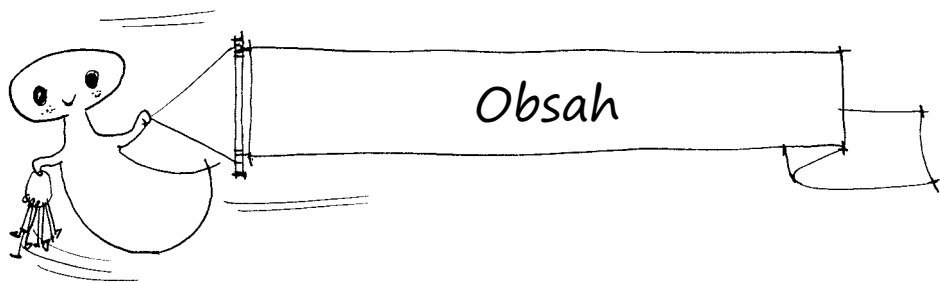
Až do konce hodiny duchů tančilo malé strašidýlko na hradbách sem a tam.

Poskakovalo ve svitu měsíce z cimbuří na cimbuří
a radovalo se.

Radovalo se nevýslovně z toho, že je opět bílé.
Jako dřív.

Čistounce bílé.

Bělejší než mráček sněhového prachu.

Neškodné malé strašidýlko	5
Příběh s Torstensonem	11
O denním světle, prosím, nemluvme	18
Nezdary	25
Téměř zázrak	33
Slunce a stín	37
Ve studniční šachtě	43
Kam vede tajná chodba?	49
Obchází tu černý neznámý	56
Vylepšování	62
Pozor, pane starosto!	67
Poplach na radnici	74
Klidné místočko	79
Přicházejí Švédové	84
Pořádná fuška	93
Vystřízlivění	99
Psaní dopisu	104
Hlavně nezoufat	109
Rada sovy Berty	114
Dobré zprávy	120
Jen se nezdržuj, malé strašidýlko!	126
Opět měsíční svit	131

Na hradě Soví skála přebývalo malé strašidélko už odpradávná. Bylo jedním z oněch malých neškodných nočních strašidel, která nikomu nic zlého nedělají a jen zlobí ostatní. Přes den spalo v těžké, železem pobité truhlici z dubového dřeva. Teprve v noci, když v městečku Soví Hora, ležícím na úpatí hradu, odbíjely radniční hodiny půlnoc, se malé strašidélko probouzelo. A to se vám pak začaly dít věci...

O autorovi

Německý spisovatel a liberecký rodák Otfried Preußler (1923–2013) proslul svými pohádkami o Malé čarodějnici, které u nás vyšly poprvé v roce 1964 a Zdeněk Smetana podle nich natočil televizní večerňičky, stejně nezapomenutelný je i strašidelný příběh chlapce Krabata, který v roce 1977 zfilmoval Karel Zeman pod názvem Čarodějův učeň. Nakladatelství Grada vydalo v roce 2013 neobyčejně zábavnou Preußlerovu knížku Loupežník Hocencploc.

Grada Publishing, a.s., U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz

pro čtenáře od 6 let

ISBN 978-80-247-5208-2

9 788024 752082